

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

בפני שופטת אסתר נחליאלי חיאט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בוריס קרימר

הנאשם

הכרעת דין

1. כתב אישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו ביצוע ארבע עבירות שיבוש או הפרעה למחשב או חומר מחשב, לפי סעיף 2(2) לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995 (להלן – חוק המחשבים); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 145 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן – חוק העונשין); גניבה בידי עובד ממעבידו, לפי סעיף 391 לחוק העונשין (או גניבה בידי מורשה, לפי סעיף 393 לחוק העונשין – ראו הודעת המאשימה בעמ' 6 ש' 4-9 ובטרם החלו ההוכחות); רישום כוזב במסמכי תאגיד, לפי סעיף 423 לחוק העונשין.
2. מעובדות כתב האישום עולה כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום ועד ליום 11.10.07, עבד הנאשם בבנק הפועלים בתל אביב (להלן – **הבנק**) כמנתח מערכות ומתכנת במחלקת פיקדונות מט"ח ותוכניות חסכון. לנאשם היתה גישה למערכת המחשב של הבנק ולמידע על לקוחות הבנק והוא כתב תוכניות שקשורות למערכת פקדונות מט"ח. התוכניות שכתב הנאשם היו יכולות לגרום לביצוע פעולות שונות בפקדונות המט"ח של לקוחות הבנק הקשורות למערכת פקודות המט"ח בבנק; הנוהל היה כי בסיום כתיבת קובץ התוכניות, העביר הנאשם למדור מבדק ומעקב של הבנק את הטופס ובו פרטי הקובץ לצורך מעקב, ולאחר בדיקה בוצעו ההוראות שנכתבו בתוכניות.
3. לטענת המאשימה בסמוך לאמצע חודש אוגוסט 2007, ולפני ה- 25.9.07, הריץ הנאשם חיפוש בחשבונות הבנק במטרה לאתר חשבונות בעלי שני מאפיינים מצטברים - שהיתרה בפקדונות המט"ח שלהם היא מעל מיליון דולר ושיש בחשבונות הללו מעל 15 פיקדונות מט"ח שונים. בחיפוש שהריץ הנאשם מצא את חשבון מס' 644924 בסניף ירושלים של הבנק (להלן – **חשבון המט"ח** או '**חשבון צד ג'**), שענה על המאפיינים כאמור.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

4. ביום 25.9.07 ובהתאם לנוהל הנזכר, העביר הנאשם טופס למדור מבדק ומעקב בבנק, ובו פרטי קובץ תוכנית שכתב (להלן – הקובץ). הפעולה שהקובץ נועדה לבצע היתה העברת פקדון מט"ח בסך של 51,952.96 דולר מחשבון המט"ח לחשבון מס' 501208 בסניף 752 של הבנק (להלן – **החשבון המזוכה**).
- טעות שנפלה בקובץ שהעביר הנאשם גרמה שהקובץ לא הועבר לביצוע בפועל. באותו יום, ולאחר שהנאשם תיקן את התקלה העביר את הקובץ פעם נוספת וכתוצאה מביצוע בפועל של הוראות הקובץ, הועבר פיקדון מט"ח בסך 51,952.96 דולר מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה.
5. החשבון המזוכה רשום על שם של לודמילה צ'רקסקיה (להלן – 'לודמילה') שהיא קרובת משפחה של הנאשם; לנאשם יפוי כוח בחשבון והיה לו שם משתמש וסיסמה של לודמילה לצורך ביצוע פעולות בחשבון המזוכה באמצעות 'פועלים באינטרנט'. יצוין כי לנאשם לא היה כל קשר לחשבון המט"ח ממנו הועבר הפקדון.
6. ביום 28.9.07 נפרע פקדון המט"ח במסגרת החשבון המזוכה אליו הועבר הפקדון כאמור, והכסף נמצא בחשבון עו"ש של החשבון המזוכה; ביום 1.10.07 נתן הנאשם הוראה באמצעות האינטרנט להעברת 45,000 דולר מהחשבון המזוכה לחשבון בנק בלטיבה הרשום אף הוא על שם לודמילה (להלן – **חשבון הבנק בלטיבה**); ההוראה בוצעה; ביום 10.10.07 נתן הנאשם הוראה באמצעות האינטרנט להעביר סך של 15,000 דולר מהחשבון המזוכה לחשבון הבנק בלטיבה, הוראה זו לא בוצעה בפועל, בשל חשד של הבנק כי הנאשם מעורב בגניבת הכסף מחשבון המט"ח.

תשובת הנאשם

7. בדיון ביום 9.11.08, השיב הנאשם לכתב האישום, וב"כ ציין כי "אנחנו כופרים בכתב האישום" (עמ' 3 ש' 4).
- בהתייחסות פרטנית לכתב האישום ציין הנאשם כי "אני מסכים שעיקר המחלוקת נוגעת להעברה הראשונה של הכספים וגם לידיעת הנאשם באשר לסטטוס הכספים כאשר הוא עשה העברה לחו"ל" (עמ' 3 ש' 17-19). הנאשם טען כי היה עובד של חברת כוח אדם שסיפקה שירותי תוכנות לבנק, הודה בכך שבתקופה הרלוונטית הועברו כספים מחשבון פלוני לחשבון שהיה מצוי בשליטתו, אך טען כי לא הוא ביצע את פעולת העברת הכספים לחשבון שבו היה לו יפוי כוח (החשבון המזוכה), ובאשר להעברת הכסף מהחשבון המזוכה לחשבון הבנק בלטיבה הודה כי הוא ביצע את הפעולה אך טען כי "כאשר עשה את פעולת ההעברה מהחשבון בישראל לחשבון בחו"ל הוא לא ידע שבאותו חשבון הופקדו כספים שלא שייכים לו" (עמ' 3 ש' 14-15).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

8. מכאן שהמחלוקת שהציב הנאשם במסגרת תשובתו לכתב האישום – האם הנאשם הוא שביצע את העברת הכסף מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה, והאם היה מודע למהות הכספים – למקורם בעת שהעביר את הכסף מחשבונו לחשבון הבנק בלטביה.

עדי התביעה

רפאל גרבר

9. עד זה הוא מיופה כח בחשבון המט"ח; מעדותו עלה כי לנאשם אין כל זיקה לחשבון המט"ח; כי בעלי החשבון הם הוריו של גרבר; כי הם לא ביצעו כל פעולת העברה של כספים בחשבון. העד הסביר כי הוא מיופה הכוח בחשבון של הוריו המתגוררים ברוסיה, כי רק הם מבצעים פעולות בחשבון המט"ח וכי מסגרת יפוי הכוח שניתן לו על ידי הוריו היא מצומצמת לצורך בדיקת הפקדונות "...אני מיופה זה לא באופן מלא כי החשבון הזה של תושב חו"ל בעצם ואין לי זכות מלאה לעשות פעולות בחשבון של תושב חו"ל, כלומר להעביר כסף מחשבון לחשבון" (עמ' 7 ש' 4-6). לדבריו הפעם האחרונה שביקרו הוריו ביקרו בארץ לפני המועד הרלוונטי לאישום היתה באפריל 2007. גרבר הכחיש כל קשר לנאשם והבהיר כי אינו מכיר אותו כלל. גרבר ציין כי לא ניתן לקבל פרטים על חשבון המט"ח באמצעות האינטרנט. העד הסביר כי חשבון המט"ח משמש את הוריו להשקעה במידה שיחליטו לעלות לישראל.

פק"ד ירון בן צבי

10. עד זה שחקר את הנאשם שלוש פעמים, הוא קצין חקירת עבירות מחשב. לדבריו, במהלך החקירות הכחיש הנאשם כי ביצע את העברת הכספים מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה, אך הוסיף כי הנאשם טען "...שהוא ביצע העברה של חפוז. משהו לגבי שינוי תאריכי פקדונות, דבר שהוא התבקש על ידי המנהלת שלו, זה מה שהוא אמר...לא גביתי עדות מאורנה פנחס [המנהלת – א.נ.ח.]. כי ראינו ממצאים אחרים שמצביעים על העלאת החפוז המדובר שנגע להעברת הכסף" (עמ' 12 ש' 8-13). העד אישר כי לא גבה עדות ממי מאנשי מדור בדיקות וביצוע שטלפנו לנאשם ביום העברת הקובץ, מהטעם כי סבר שדי בחומר הראיות שהתאסף בתיק. כך גם אישר כי לא גבה עדות ממשה צוריאלי, לגביו טען הנאשם כי הוא השתמש בשם המשתמש שלו והסביר כי נמסר לו שאין אפשרות להשתמש בשם משתמש של עובדים אחרים, מאחר שלצורך השימוש בשם המשתמש של אחר יש צורך לא רק בשם המשתמש האחר אלא גם בסיסמה אישית; כך גם הבהיר בן צבי, בחקירה חוזרת, כי אמנם שמו של משה צוריאלי הופיע על הטופס היוזם, אך על הטופס הופיע מספר הטלפון של הנאשם.

רפ"ק אייל פטרבורג

11. פטרבורג היה ראש צוות החקירה במפלג עבירות המחשב בעת חקירת המקרה; לדבריו ביצע חיפוש במחשב של הנאשם במקום העבודה, ולאחר שהפעיל במחשב של הנאשם תוכנה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

לשחזור קבצים, מצא בו קובץ שדומה לטופס שהעביר הנאשם למדור בדיקות וביצוע (ת/א7). לשאלה האם יכול להיות שמדובר במסמך שהיה מצוי בספריה משותפת ועובדים אחרים היו יכולים היו להיכנס אליו, השיב פטרבורג: "ממה שזכור לי הקובץ הזה נמחק מהספריה המקומית של אותו מחשב עבודה לא באמצעות תיקיה משותפת כזו או אחרת. אם מישו ישב אצלו בשולחן עם הסיסמה שלו ועם הגישה הספציפית שלו, זה כבר סיפור אחר" (עמ' 21 ש' 1-3) והוסיף בתשובה לשאלות נוספות של ב"כ הנאשם בקו חקירה זה כי **"השגרה היא שמיי דוקומנטס אינו משותף"** (שם, ש' 15) וכי **"אם מיי דוקומנטס היה משותף הייתי מציין את זה כי זה לא דבר שגרתי"** (שם, ש' 6-7).

פטרבורג ציין כי אינו יודע היכן לאתר במסמך את הפקודה להעברת כספים מאחר שאיננו מתכנת בהכשרתו אך הדגיש כי זה המסמך שהתבקש למצוא על המחשב של הנאשם, והוסיף "...רשום שזאת הפניה לקובץ כלשהו שאמור לבצע את הפעולות אבל אני לא יודע מה מהות הפעולה שרשומה על הקובץ. גם זה נאמר לי על ידי נציגי הבנק..." (עמ' 22 ש' 7-9).

יואל שפנר

12. הוא מנהל מדור במחלקת ביקורת מערכות מידע של הבנק; שפנר העיד כי בסוף שנת 2007 זומן לחדר מנהל מחלקת הביקורת ונמסר לו כי עלה חשד ראשוני שמתכנת בחטיבת התפעול ניצל את ידיעותיו ואת יכולותיו במחשב המרכזי כדי להעביר כסף לחשבוננו. תחילה נבדק אם קיים קשר בין חשבון המט"ח לבין החשבון המזוכה כדי לדעת אם העברת הכסף היתה לגיטימית. מהבדיקה עלה כי אין קשר בין החשבונות וכי החשבון המזוכה שייך ללודמילה, כי הנאשם מיופה כוח בחשבון המזוכה, כי מספר הטלפון של הנאשם הוא המופיע כמספר הטלפון בחשבון המזוכה (ת/10), כך בדק את פרטי חשבון המט"ח, את התנועות הכספיות באותם חשבונות (ת/12), ולדבריו, ביום 25.9.07 בוצעה פעולה בשם "העברת יתרה" של 51,952.96 דולר – פעולה שהיא "העברה של פקדון דולרי מחוץ לחשבון, כאשר סוג הפעולה העברת יתרה מיועד למקרים שחשבון נסגר ויש צורך להעביר את כל היתרות לחשבון אחר, בין אם זה מחוץ לבנק ובין אם זה בתוך הבנק" (עמ' 27 ש' 24-28 עמ' 28 ש' 1).

13. שפנר הסביר כי בדף תנועות המט"ח של החשבון המזוכה (ת/13) רואים שהפיקדון הנזכר בת/12 (סעיף 13 לעיל), קרי זה שהועבר מחשבון המט"ח, נכנס לחשבון המזוכה ובו נפרע הפקדון שהגיע לתום תקופתו, "אפשר לראות שמדובר באותו פיקדון זה שעבר וזה שנפרע מאחר שלכל פעולה מצויין מס' פקדון שהוא יחודי בכל הפקדונות שקיימים בבנק באותה תקופה" (עמ' 28 ש' 8-9).

14. שפנר ציין כי בהמשך הבדיקה "הבחנתי בתנועה מ-10.10.07 שכוותרת עיסקת סח"ח (סחר חוץ). המשמעות של עיסקה מסוג... למעשה כל העברה יוצאת של מטבע חוץ עוברת דרך

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

מערכות סחר חוץ של הבנק ולכן מקבלת לפחות בהתחלה את השם של עסקת סח"ח" (עמ' 28 ש' 11-14). ב- 11.10.07 הבחין כי ניתנה הוראת העברה של 15,000 דולר מהחשבון המזוכה לחשבון בלטביה, אך העברה זו לא הושלמה בשל העדר אישור מסניף הבנק.

15. שפנר בדק "העברות נוספות בתקופה הקרובה ובכלל מהחשבון המזוכה לחו"ל" (שם ש' 26) וגילה כי לחשבון בלטביה הועבר ביום 1.10.07 סך של 45,000 דולר מהחשבון המזוכה. כך גם ראה במסמך ת/15, כי בעל החשבון המזוכה ובעל החשבון בלטביה הוא אותם בעלים "בלטביה לודצילה צרקסקיה (השם מת/8) ... זו העברה שכן בוצעה ואפשר לראות את פרטי הסניף שמאשר, סניף התעשייה האוירית, בעמ' לפני אחרון של המיקבץ הזה" (עמ' 29 ש' 3-11). כך המשיך שפנר וקשר את הפעולות של העברת הכסף בין החשבון המזוכה לבין זה של החשבון בלטביה, ואף את הוראת העברת הכסף מהחשבון המזוכה לחשבון בלטביה – זו שלא בוצעה (הכוונה ל-\$15,000). שפנר הסביר כי "מרישום של בנק הפועלים שבו אנחנו רואים... את הכניסות וההזדהות של שמות המשתמש של הנאשם ולודמילה... רואים את כתובת ה-I.P. ... באמצעותו בוצעו הפעולות באינטרנט, הפעולות שבוצעו ביום 30.9.07, נעשו מתוך מחשב הבנק, הגם ש"עובד בנק לא יכול לגלוש מהאינטרנט מהמחשב הפרטי אלא דרך איזושהי מערכת שיוצרת חציצה בין האינטרנט לבין המחשב ... וסיכומו של דבר הראה שפנר כי הפעולות בוצעו ממחשב הבנק "ניתן לראות ברישום בת/19 באופן ספציפי ב- 30.9 ב-13.43 מאותו מחשב ממש באותו דפדפן באינטרנט היתה כניסה עם קוד המשתמש של הנאשם, יציאה לאחר מס' דקות ומידית לאחר מכן הכוונה תוך כמה שניות כניסה עם קוד משתמש של לודמילה..." (עמ' 30 - 31).

16. שפנר הסביר שביום 25.9.07 נראה שקובץ החפוז שהועבר על-ידי הנאשם לא עבר באופן תקין, ובשעה 18:19 באותו יום בוצעה שיחת טלפון למספר הטלפון של הנאשם. לדברי שפנר "השעה הזאת זה בעצם בין השעה שבה מחלקת היצור בבנק ניסתה להעביר את הקובץ החפוז ולא הצליחה לבין הנסיון הנוסף שבוצע וצלח" (שם, ש' 21-23). לאחר שאיתר שפנר את כל הנתונים, ביצע בדיקה באגף כוח אדם כדי לדעת מי מבין האנשים שמועסקים במחלקת יישומי תוכניות החיסכון והפיקדונות היו נוכחים במשרדי הבנק ביום 25.9.07 אחרי השעה 19:00 – היא השעה שבה הועבר הקובץ החפוז בפעם הראשונה "...כפי שנרשם במערכת הנוכחות וניתן לראות שרק הנאשם נכח במשרדי הבנק לאחר השעה 19.00 ביום 25.9.07" (עמ' 33 ש' 22-25).

שפנר אישר כי לא בדק נוכחות של מלוא העובדים שעבדו בסמיכות לנאשם, אלא רק עובדים שעוסקים בתוכניות חיסכון ופיקדונות אך הסביר את הסיבה לכך כי "מטרת הבדיקה היתה לא לראות מי אחרון העובדים שהיה בקומה או בבנין או בכל הבנק, אלא מי העובדים שהיו יכולים להיות במשרדים וקשורים או רלוונטיים למערכת פקודות מט"ח במסגרתה בוצעו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

הפעולות של הקובץ החפוז שבו עסקינן. יש פעולות שהקובץ ביצע במערכת פקדונות מט"ח...לכן בדקתי מי העובדים שנמצאו בשעה הרלוונטית ביום הרלוונטי ועוסקים במסגרת עבודתם בבנק בפיתוחים של התוכנה של מערכת פקדונות מט"ח. אנשים ממחלקות אחרות, כגון עו"ש מט"ח מתעסקים אולי במט"ח אך לא בפקדונות מט"ח" (עמ' 36 ש' 12-19). ואשר לת/7 הסביר שפנר לב"כ הנאשם כי אין מדובר בקובץ עצמו, אלא במסמך שמועבר בפקס מהמתכנת הרלוונטי למחלקת היצור ובמסגרתו מבוקש להעביר את הקובץ שמצוין בו או להריץ אותו במחשב היצור. במסמך זה כתוב מי יוזם הבקשה, כאשר קובץ התוכן עצמו, מצוי במקום אחר, וכדי לדעת מה תוכן הקובץ עצמו, יש לגשת למחשב הראשי, ולאתרו. שפנר גם נשאל מדוע לא בירר עם אנשי מחלקת היצור על שיחת הטלפון שערכו עם הנאשם והשיב כי "...ניסינו לאתר מי דיבר עם הנאשם אבל מה שנמסר לנו ממחלקת היצור, אנחנו התחלנו כ-3 שבועות אחרי ה-25.9.07, גם היתה חופשה בדרך, הרבה אנשים שכחו מי דיבר, על מה דיברו. לא איתרנו מי ביצע את השיחה הזאת" (עמ' 38 ש' 15-17) והוסיף כי בסופו של יום עבר הקובץ כסדרו.

אייל עוקב

17. עד זה העובד באחד מאגפי התוכנה בבנק העיד כי במסגרת עבודתו בבנק הוא קולט את כל הקבצים של העסקאות שנעשות במטבע חוץ ועליו לבצע בדיקת תקינות של העסקאות. אם קובץ עסקה שגוי מעביר העד את העסקה לקובץ "שגויים", ואם קובץ העסקה תקין הוא מעביר את העסקה למערכות העדכון – מערכות עו"ש שקלים, מט"ח ופקדונות. עוקב הסביר, כי במקרה הנדון היה קובץ חריג למערכת, שכן מדובר בקובץ תנועות ולא בקובץ עסקאות, ומשמעות הדבר "...שמישהו כבר יצר באופן יזום את התנועות האלה. קובץ חריג זה נועד למקרים שיש תקלות תוכנה...קובץ שהגיע בצורה רגילה אין בו מגע של יד אדם. המערכת יודעת לעבוד באופן אוטומטי, במקרים של קובץ חריג יש פה מגע של יד אדם, יש איש תוכנה שבונה את הקובץ ושולח אותו, זה תהליך שמוגדר לשליחה של קובץ חריג למערכת" (עמ' 2 ש' 25-32 פרוטוקול 6.7.09). עוד הוסיף עוקב, כי קובץ יזום נועד למקרים בהם מחלקת התוכנה רוצה לבצע תיקונים או לשלוח קובץ חריג לקליטה במערכת, במצב זה, נשלח טופס אותו ממלא התוכניתן, ובטופס יש פרטים על הקובץ שהוא רוצה לשלוח. את הטופס שולח התוכניתן באמצעות הפקס למערכת היצור, ומחלקת היצור מכניסה את הקובץ למערכת.

18. העד הסביר כי "כל עיסקה חייבת להיות מאוזנת ברמה של כל סניף חייב להיות מאוזן..." (עמ' 2 ש' 4) ומאחר שבמקרה זה היתה פעולה חריגה, ומאחר שיש גיבויים לעסקאות, "שלפתי את העסקאות האלה שגרמו לחוסר איזון...זה היה חריג בעיני מכיוון שבקובץ היו תנועות ולא עסקאות ובדקתי את הקובץ ראיתי שזה אכן קובץ שהגיע באופן חריג

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

למערכת...בדקתי את התנועות וראיתי שם בחשבון לזיכוי ראיתי את השם של בוריס..."
(עמ' 2 ש' 19-23).

בהמשך חזר והדגיש כי מדובר בקובץ חריג ו"כשהסתכלתי מי ששלח לי את הקובץ החריג הזה היה כתוב בוריס. כשמכניסים קבצים חריגים למערכת מקלידים איזהו שם זיהוי במערכת ובשם זיהוי אם זכור לי נכון, רשום CZ שזה המערכת שלי, ובוריס, זיהוי הקובץ היה CZ בוריס" (עמ' 7 ש' 25-27). ב"כ הנאשם התריס לפני עוקב, כי דבריו אינם מגובים במסמכים, ועוקב השיב, "...אני זוכר כי CZ בוריס חקוק לי בראש. יש דברים שחקוקים בראש" (עמ' 9 ש' 1).

לבנה שרון

19. הגב' שרון היא מנהלת מדור אגף המחשב בבנק. לדבריה "בוריס היה עובד שלי, אחד מאנשי המפתח במערכת" (עמ' 10 ש' 7 פרוטוקול 6.7.10).

לדבריה יצאה לחופשת הסוכות, ו"בוריס [הנאשם] גם היה צריך להיות בחופשה אך הוא ביקש ממני אם אני יכולה לאפשר לו לעבוד בחופשת הסוכות" העדה אישרה לנאשם לעבוד בחופשת סוכות, וכשחזרה "המתינו מס' תקלות במערכת. קראתי לבוריס לחדרי ואמרתי לו שיש שתי תקלות אקוטיות שיש לטפל בהן ועמדתי עם מייל פתוח כאשר ניתן היה לראות שיש חוסר איזון במערכת בין שני חשבונות...ביקשתי מבוריס לטפל בנושא הריביות ואמרתי שבחוסר האיזון אני מטפלת", העדה העידה כי ראתה "שהחומר הזה הגיע מקוד יזום מסויים, הורדתי מגיבויים את כל הקבצים שקיימים במערכת מאותו יום שמערכת פקדונות מט"ח יצרה בעיבודים הליליים...ראיתי שהפעילות הזאת בין שני הסניפים בוצע עם קוד יזום Y001 שבעצם היזום 001 הוא יזום פרעונות שלנו ולמעשה החומר הזה לא היה בתוך הקובץ. הבנתי שזאת לא פעילות מערכת" העדה הסבירה כי "המשמעות היא שמישהו העביר משהו חריג", לדבריה פנתה לעוקב (כי ידעה ש"זה לא משהו שאני ייצרתי מאיפה הוא הגיע" אך לא קבלה תשובה ולמחרת הגיע הנאשם לעבודה. היה בעבודה זמן קצר וראיתי שהוא נעלם, לאחר שחיפשה אותו התברר לה כי הוא נחקר במחלקת הביקורת "... אחרי 3, 4 שעות קראו לי ממחלקת הביקורת של הבנק, עליתי למעלה ואז הראו לי טופס של יזום חריג על מנה Y001 שדיברתי עליו ואמרו לי מה זה, הסתכלתי על התאריך ואמרתי שלא הייתי בארץ באותו זמן, אני לא יודעת מה זה, גם אין לי שום דיווח על שום תקלה....ביקשתי לראות את הקובץ, כשראיתי את הקובץ ראיתי שמדובר בשני החשבונות של חוסר האיזון ואז אמרתי של מי החשבונות האלה, נאמר לי שזה של בוריס קרמר" (עמ' 10 לפרוטוקול 6.7.09).

בהמשך הסבירה העדה כי מערכת פקדונות המט"ח בבנק מנהלת רישום של כל התנועות שמבוצעות בחשבונות הלקוח, והן כתובות בקובץ היסטורי של הבנק. מתנועות אלה למדה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

הגב' שרון, כי "מה שאני רואה התדפיס הזה (סומן-ירון בן צבי 1) כשהוא בעצם כל ההעברות ליצור שבוצעו על ידי בוריס" (עמ' 13 ש' 6, 7) באמצעות יוזר R5E – שהוא היוזר של הנאשם. "לכל אחד מהעובדים יש יוזר במערכת. יוזר R5E זה יוזר של בוריס. היה של בוריס בזמן הרלוונטי. ניתן לראות שבוריס העביר ביום 9.10 העברה ליצור שקרא לה מקדם בטחון שביקש לבטל מתוך הקובץ ההיסטורי תנועות בסכום של 51,952.96 דולר, עם תקופת פקדון 12...ביקש לבטל" ואשר לשאלה מה זה מחיקת P השיבה "זה בעצם לאחר שההעברה הועברה ליצור ביקשו למחוק את ההעברה שלא יהיה לה תיעוד לזה – ת/29, לכן אין תיעוד להעברה וההעברה לא בוצעה בפועל אלא נרשמה בהעברה ליצור" העדה הסבירה כי ההעברה נועדה "על מנת למחוק את תיעוד ההעברה של המשיכה והפקדה בין החשבונות מסניף ירושלים לסניף לוד" כפי שציטטתי הסבירה העדה כי לאחר העברת הקובץ הועברה הוראת מחיקה של העברת הכספים במטרה למחוק מההסטוריה את כל מה שמופיע עם הסכומים האלה שזה בעצם החשבונות הספציפיים שלנו, אך המחיקה לא בוצעה בפועל כי "...ההעברות האלה והיצור מתבצעות רק בשעות אחר הצהריים המאוחרות, אחרי שהסניפים נסגרים. בין זמן ההעברה של הוראת הביצוע לבין אחר הצהריים שזה היה צריך להתבצע, הוא ביטל את ההעברה כלומר ביטל את הבקשה למחוק את זה" (עמ' 13 לפרוטוקול הדיון מיום 6.7.09).

20. טופס העברת הקובץ, ת/31, נמצא לדברי העדה על שולחן הנאשם, הגם שעל הטופס נרשם כי יוזם הבקשה היה צוריאל משה. בהמשך, הדגישה הגב' שרון כי למדה שמעביר הטופס היה הנאשם שכן על הטופס הופיע מספר הטלפון של הנאשם, מס' הטלפון הנייד שלו, וכן המסמך נמצא על השולחן שלו.

21. תדפיס מערכת ניהול שאילתות ת/32, מלמד כי הנאשם בדק כל מיני פעילויות ביצור, כך לדברי העדה "אפשר לראות פה בדף האחרון שבוריס שוב בדק פה איזה פקדונות עם הסכום הזה כדי לבצע את החפוז שאמרתי קודם, לביטול..." העדה הסבירה כי "זו בדיקה שנעשתה ביצור על מנת לבדוק איזה פקדונות עונים על התנאי הזה כלומר העברות של 51,952.96 דולר" וכי התדפיס הזה (מסומן ירון בן צבי 1 – א.נ.ח) הוא "כל מיני שאילתות שהוא עושה שיש קווים מקווקווים זה לא רץ במחשב, וכשאינן קווים זה רץ במחשב...הקווים המקווקווים אומר שכרגע מהלך זה לא ירוץ ביצור כי זה חומר מיום 25.10.07 אבל אפשר לראות את ההסטוריה של זה – ת/32..." (עמ' 15 ש' 1-10 פרוטוקול 6.7.09).

העדה העידה כי המסמך נמצא בספריה הפרטית העדכנית במחשב הנאשם, וכן ציינה כי בספריה שנמצאה בגיבוים שנערכו למחשב הנאשם, היה קובץ מיום 9.10.07 (ת/33) ממנו עולה "...שבוריס שוב עשה נסיון בסביבת הטסט כדי לראות אם הוא עושה ביטול של 51,952.96 דולר מה הוא מקבל אם התוצאות טובות לפני שהוא מעביר את זה ליצור, ואז זה אפשר לראות שזה רץ בלי הקווים..." (שם). לדבריה, המשמעות של ת/33 הוא שבטרם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

הועברה ההוראה ליצור נעשה נסיון למחוק מקובץ ההיסטוריה ולמעשה נעשה נסיון לבדוק אם אכן הפעילות תצלח (שם, ש' 14-17).

22. העדה תארה כי במחשב הנאשם נמצא מסמך ת/34 – שאילתא שבוצעה על-ידי הנאשם ביום 15.8.07, לאיתור במאגר הפיקדונות של פיקדונות שהיתרה שלהם גדולה ממיליון ומספר הפקדונות גדול מ-15, "...כלומר לקוח שיש לו הרבה כסף והרבה פקדונות" (שם, ש' 24-30). מסמך זה (ת/34) נמצא על שם היוזר R5E שכאמור הוא היוזר של הנאשם. לדבריה כאשר ניסתה לבדוק את השאילתא לפי המאפיינים שהציב הנאשם (ונזכרו כבר על ידי עד קודם-קרי, "מספר פקדונות גדול מ-15 והיתרה גדולה ממיליון" – שם ש' 29) קיבלה רשימה לא גדולה של חשבונות, אשר אחד מהם, היה **חשבון המט"ח** – ת/35, ממנו הועבר כזכור הסכום המדובר בתיק זה ואכן עלה שהיתרה גבוהה משני מיליון דולר ומספר הפקדונות היה 21.

23. לדברי העדה שרון, לא ניתן ליצור הוראת קובץ יזום ללא סיבה; יצירת קובץ יזום מחייב אישור מנהל המדור, ובענייננו מחייב אישורה כמנהלת המדור שבו עבד הנאשם. לשאלת ב"כ המאשימה, הבהירה העדה כי בתקופה הרלוונטית היו לה עוד שני עובדים פרט לנאשם – צוריאל משה ומשיך שלומי, שני עובדים אלה היו עובדים חדשים יחסית במחלקה ולא הכירו את המערכת מספיק טוב. עוד הדגישה הגב' שרון כי "לכל עובד יש מסוף משלו, יש לו משתמש, יש לו סיסמה אישית שמוחלפת אחת לחודש. כל עובד עובד עם הסיסמה שלו והיוזר שלו" (עמ' 17 ש' 1 פרוטוקול 6.7.09). לדבריה אין סיבה שעובד אחד ישתמש בשם משתמש של עובד אחר והשימוש בשם המשתמש קובע את זהות המשתמש ברישומי המחשב.

24. אשר לשעות הנוכחות של משה צוריאל בעבודה ביום 25.9.07 ציינה כי לפי דו"ח נוכחות שהוציאה (ת/37), ניתן לראות כי עובד זה הגיע לעבודה בשעה 8:36 ויצא מהעבודה בשעה 17:06. עוד ציינה כי **תיקיית "המסמכים שלי" המצויה על מחשב העובדים היא תיקייה אישית ואין לאף אחד הרשאה לגשת אליה. כדי לגשת לתיקייה זו, על העובד לשבת פיזית במסוף, עם כרטיס העובד שלו, אחרת לא יוכל לצפות בנתוני התיקייה.**

25. בחקירה הנגדית הדגישה הגב' כי העובדים אינם אמורים לדעת את הסיסמאות האישיות של יתר העובדים, וכי מדובר בפרט סודי ואישי, שכל מטרתו היא לזהות את המשתמש על פי שם המשתמש והסיסמה ולצורכי בטחון מוחלפות הסיסמאות אחת לחודש. היא כמנהלת מסרה את הסיסמה ואת שם המשתמש שלה לעובדים שלה "...אלא במקרים קיצוניים מאוד, כשאין לי ברירה כי הסיסמה מוחלפת כל כמה זמן, העובדים צריכים לפנות אלי ולדעת מה הסיסמה שלי כדי שהם יבצעו משהו שאני צריכה לאשר, אך זה במקרים מאוד קיצוניים" (עמ' 28 ש' 25-27 פרוטוקול 4.5.10), ואף הדגישה כי העברת המידע של הסיסמה "בצוות שלי לא היה דבר כזה, בכל מקרה לא בדיעתי" והמשיכה כי "יוזר זה לא בעיה להשיג, יש טבלה של כל

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

משתמשי המערכת, אשר לסיסמה היא אישית והיא מוחלפת ואם מישהו רוצה להשתמש ביוזר של אחר הוא צריך לדעת את הסיסמה כי אחרי כמה נסיונות המערכת נכשלת" (עמ' 29 ש' 1-3 פרוטוקול 4.5.10).

26. ב"כ הנאשם הציג לפני שרון אפשרות שצוריאל קיבל מהנאשם את שם המשתמש ואת הסיסמה לצורך המשך העבודה, והגב' שרון אישרה כי הדבר אפשרי. כך גם אישרה שרון, כי ביום 25.9.07 ביקשה האחראית, אורנה פנחס, מהנאשם, לעדכן תאריכי פקדונות שתאריך הפרעון שלהם עמד לפוג בשמחת תורה, ומאחר שהיא לא עבדה באותה עת אישרה הגב' אורנה פנחס לנאשם לבצע את הפעולה, אלא שהגב' שרון הדגישה כי אין די בכך וכי כדי להפעיל את המחשב יש צורך בכרטיס העובד בנוסף לשם המשתמש והסיסמה. גם האפשרות שהשאלתא של איתור החשבונות הגבוהים ממיליון דולר ובעלי מספר פקדונות נעשתה במהלך רגיל של העבודה ובמסגרת תפקיד הנאשם נשללה על ידי הגב' שרון שהסבירה כי השאלתא שבוצעה על-ידי הנאשם לאיתור פקדונות בבנק (ת/32) אינה שאלתא סבירה ולא כזו שנדרשה במהלך העבודה. הגם שאישרה כי לא היתה נוכחת בעבודה ולא יודעת ממקור ראשון אם הנאשם התבקש לערוך שאלתא זו על-ידי אחר הוסיפה "אני לא יודעת לומר. אך זה לא סביר" (עמ' 33 ש' 2 פרוטוקול 4.5.10). כך גם שללה שרון את התיזה (התיאורטית לדבריה) שהציג לפניו ב"כ הנאשם, לפיה הנאשם שיתף אחרים בתיקיית ה"מסמכים שלי", והסבירה כי אינה מכירה דרך לעשות כן, הואיל ומדובר בתיקייה אישית.

27. הגב' שרון העידה כי הנאשם היה עובד מקצועי, וכי שני העובדים שנותרו במקום העבודה, שלוש שנים אחרי שהתחילו לעבוד, לא מגיעים לרמתו המקצועית, וכך שללה אפשרות שעובד אחר ביצע את הפעולות שמיוחסות לנאשם בכתב האישום ["אף אחד לא מסוגל לעשות זאת. גם היום לא מסוגלים לבצע זאת, אין לעובדים את הידיעה" (עמ' 38 ש' 12-13)].

אסתר שקרוב

28. עדה זו היא עובדת במחלקת ייצור בבנק; אשר לת/38 (בקשה להזרמת קובץ יזום מיוחד), ציינה כי "זה טופס שאנו מקבלים דרך הפקס, במקרה זה מתוכניתן, ..., אם הטופס בסדר, אם הוא עונה על כל הרובריקות, ומעביר לקליטה, הוא מעביר יזום... באותו יום עבדתי במט"ח, קיבלתי ממנהל המשמרת לקלוט את היזום, קלטתי את היזום, בדרך הרגילה, קליטה ראשונה לא עושה כלום, רק קולט, הקליטה האמיתית יוצאת לאחר שעושים סוף בשעה 18.30 בטבלאות המרכזיות של כל הבנק... אחרי 18.30 היזום נפל על אי שלימות חומר. ואז תפקידנו להתקשר לתוכניתן ולמסור לו הודעה זו, והוא מטפל ונותן לנו לאחר מכן הנחיות כיצד לקלוט" (עמ' 39 ש' 9-16 פרוטוקול 4.5.10), לדברי שקרוב התקשרה למספר הטלפון שמצויין בת/38 מאחר שהיזום "נפל" (מס' הטלפון בת/38 הוא זה המופיע על גבי הטופס והוא מספר הטלפון של הנאשם), הגב' שקרוב אישרה בוודאות כי ערכה שיחה עם התוכניתן "עם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

מספר שכתוב לי וכתוב את שם המתכנת בוריס" (עמ' 42 ש' 8) והוסיפה "זה ברור שאני יכולה לטפל רק דרך תוכנית, ברור שדיברתי כי זה תפקידי...אני יכולה לזכור בבירור לפני 3 שנים...אך אם כתוב בוריס, זה הטלפון של בוריס, מן הסתם" (עמ' 42 ש' 26 פרוטוקול 4.5.10).

ב"כ הנאשם הציע לעדה כי השיחה עם הנאשם היתה בקשר לת/31 (הוא בקשה להריץ מהלך מזורז בייצור) ולא בענין ת/38 ששם הנאשם עליו אך העדה היתה איתנה בדעתה והסבירה כי לא יתכן כלל שדיברה עם הנאשם בקשר לת/31 מאחר ש"פה אף אחד לא חתום שעשה, ושמי לא מופיע, כיצד אדבר איתו, לא עשיתי את החפוז, הייתי בקליטות מט"ח. יש עובד אחד שעושה חפוזים, אחד עושה קליטות שקל אני עסקתי בקליטות מט"ח, ספציפית עשיתי את הקליטה של היזום, אם אני עשיתי את החפוז ת/31, הייתי אמורה לחתום, שמי לא מופיע, סימן שלא עשיתי זאת. אין להפנות זאת אלי" (עמ' 43 ש' 1-4 פרוטוקול 4.5.10).

סיכום ביניים – עדי התביעה

29. בשלב זה ראיתי לסכם את עדויות המאשימה ולהציג את הראיות שהובאו עד כה - בטרם ראיות ההגנה, מאחר שמדובר במערכת ראיות נסיבתיות, כפי שהגדירה המאשימה, ולאור העובדה כי מדובר בעבירות שנעשו באמצעות מחשב ואין ספק כי בעבירות מסוג זה יש קושי אובייקטיבי יחסי להוכיח עבירות הנעשות באמצעות מחשב לעומת עבירות עם 'נגיעה פיזית' או 'מעורבות פיזית' שניתן לראותן; עבירות אלה מתאפיינות בדרך כלל בהעדר ראיות ישירות לביצוע העבירות, ומאחר שהדבר מצריך תכחום רב יותר ראיתי לסכם את ראיות התביעה בשלב הזה, כדי שאוכל להמשיך ולבחון את הראיות שהוצגו מנגד על ידי ההגנה.

לציין כי הראיות שהביאה המאשימה הן כה מהותיות ואיתנות והגם שהן נסיבתיות הרי הן השתלבותן זו עם זו בצורה כל כך הרמונית מביאות אותן כמעט לדרגה של ראיות ישירות.

בטרם אעשה זאת אני חוזרת ומדגישה כי את המחלוקת גדר הנאשם וחזר וציין כי המחלוקת אינה בקשר לעצם העברת סכום הכסף לחשבון שבשליטתו – על כך אין חולק; גם אין מחלוקת כי הנאשם הוא זה שהעביר את הכסף מהחשבון שבשליטתו, החשבון המזוכה, לחשבון בלטביה, זה של דודה לודמילה, אלא השאלה העיקרית היא האם למאשימה ראיות ישירות או נסיבתיות שהנאשם היה מעורב במתן ההוראה להעביר את הכסף מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה שבשליטתו; (התשובה לכתב האישום עמ' 3 ש' 6-11), ואשר לפעולת העברה מהחשבון המזוכה שבשליטת הנאשם לחשבון בלטביה (של דודתו) "אנחנו מודים שהנאשם העביר כספים מחשבון המצוי בשליטתו לחשבון בחו"ל..." אלא כאשר עשה זאת "הוא לא ידע שבאותו חשבון הופקדו כספים שלא שייכים לו" וכפי שחזר על הטענה בהמשך "אנחנו לא מכחישים שהועברו כספים. אנחנו מכחישים מעורבות" (עמ' 3 ש' 31 פרוטוקול 6.7.09).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

30. הראיות שהונחו לפני על ידי המאשימה לענין שבמחלוקת מתחילות עם עדותו פטרבורג כי המחשב של הנאשם בעבודה נלקח לבדיקה, כי נערך בו חיפוש וכי החיפוש העלה ממצאים לגבי קבצים שנחקו מהמחשב של הנאשם (באמצעות תוכנת גיבוי בה השתמש העד).

במסגרת החיפוש, שוחזר **טופס שנחק מהמחשב של הנאשם** הוא ת/7א – הדומה עד זהה לטופס ת/38 שגרם למעשה להעברת הקובץ 'נותן ההוראה' להעברת הכסף הרלבנטית לכתב האישום, שנשלח בפקס למדור מעקב וביקורת ביום 25.9.07.

על הטופס שנשלח בפקס מופיע **השם בוריס ומספר הטלפון שלו**, ועם האדם בעל מספר טלפון זה דיברה העדה שקרוב (עמ' 42 ש' 8) ש"יכולה לטפל רק דרך תוכניתן".

הנאשם היה באותה עת בעבודה, והוא **התוכניתן היחידי (מבין התוכניתנים) שהיה באותה עת** בעבודה לפי שעון הנוכחות.

ת/7א נמצא **בספריה המקומית על מחשב העבודה של הנאשם** ב"מיי דקומנטס", ולא בתיקיה משותפת.

מעדות הגב' שרון עולה כי **תיקיית "המסמכים שלי" היא תיקייה אישית**, אליה ניתן להגיע רק **באמצעות כרטיס עובד המחייב שימוש בשם משתמש וסיסמה מתאימים לכרטיס העובד**; לדברי הגב' שרון מנהלת המדור אין אפשרות לשתף תיקיית 'מיי דקומנטס' עם משתמשים אחרים ובכל מקרה יש צורך לא רק בשימוש בכרטיס עובד אלא גם לדעת את הסיסמה האישית המשתנה מעת לעת כדי לודא סודיות ושימוש רק על ידי העובד (היא החריגה את עצמה כי היא מנהלת המדור אבל הדגישה כי נתנה את הסיסמה שלה בגלל תפקידה כמנהלת המדור, וגם אז רק במקרים קיצוניים ורק לאחר תיאום).

עוד עלה מעדות פטרבורג שהקובץ 'נותן הוראת ההעברה' להעברת כסף מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה שבשליטת הנאשם **אינו קובץ שנוצר אוטומטי** אלא מדובר בקובץ חריג שנועד למקרים בהם יש תקלות תוכנה **ונבנה על-ידי איש תוכנה, קרי, התערבות אדם לביצוע ההוראה החריגה**.

בדיקת הקובץ שנתבקשה לאור חוסר איזון בין שני סניפים בבנק העלתה כי יש חריגה נוספת ושהתבקשו תנועות כספיות ולא עסקאות; הבדיקה העלתה כי שתי רשומות שהועברו בקובץ וגרמו לחוסר האיזון נוצרו בהוראת ת/38 **עליו מצויינים פרטיו האישיים של הנאשם, לרבות מספר הטלפון שלו – כתוכניתן ששלח את הקובץ**.

בת/7א ובת/38 **הקוד היזום זהה Y656 ושם הנאשם מופיע כיוזם הבקשה** ועליהם מופיע גם **מספר הטלפון של הנאשם**.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

שולח הקובץ החריג, לפי הראיות שהוצגו על ידי עוקב, מצביע כי מדובר בנאשם "לפי שם הזיהוי של השולח הוא CZ - שם הזיהוי של הנאשם ... ובוריס, זיהוי הקובץ היה CZ בוריס" (עמ' 7 ש' 25-27).

החשבון המזוכה הוא **חשבון שקשור לנאשם** (בו יש לו יפוי כוח) כך עלה מבדיקת הקובץ. אין מחלוקת כי העברת הקובץ הראשונה בשעה 19:01 לא הצליחה בהיות הקובץ שגוי. וכאמור לעיל שקרוב התקשרה למספר **הטלפון שהיה על הטופס הוא מספר הנאשם** (כנדרש לפי נהלי העבודה במקרה של תקלה).

עוד הביאה המאשימה חיזוק לדברי שקרוב שנמצא בטופס "קליטת יזומים" מיום 25.9.07 שהוגש בהתייחס לפעולות הנאשם באותו יום, ובו צויין **"תזכיר בוריס"**, פעם אחת ביחס לקובץ הראשון (מס' סידורי 55) ופעם אחת לגבי הקובץ השני שעבר לאחר מכן בהצלחה בשעה 19:36 (מס' סידורי 68).

לטעם המאשימה הדברים נתמכים בדו"ח (ת/26) שהוציא עוקב לגבי קבצים שהועברו במערכת הבנק ובו מופיעים שני הקבצים, הראשון שכשל וקיבל מספר סידורי 55, והקובץ השני שנקלט באופן תקין, וקיבל את המספר הסידורי 68.

הגב' שרון הבהירה כי לאחר שראתה את הקובץ, אף היא ראתה שמדובר בשני חשבונות ובחוסר איזון, ושמדובר בכך שהחשבון המזוכה הוא בשליטת הנאשם. העדה איתרה במערכת פקודות המט"ח בבנק, כי **הבקשה להעברת הכספים הועברה לייצור באמצעות שם המשתמש R5E שהוא שם המשתמש של הנאשם במערכת.**

31. בשלב זה לאחר סיום פרשת התביעה הונחו לפני ראיות המאשימה, וממכלול העדויות והמוצגים עולה לכאורה כי המסמך שנמצא במחשב הנאשם (ת/7א), לאחר שנמחק ושוחזר באמצעות תוכנת גיבוי של אנשי מקצוע של הבנק, הוא העתק המסמך שהועבר למחלקת הייצור ביום 25.9.07 **לביצוע ההעברה ועליו מצויינים פרטי הנאשם.**

העד עוקב ציין כי אמנם לא ניתן לדעת מהו הקובץ אליו מפנה המסמך, אולם הדעת נותנת כי מדובר בקובץ העברה שהצליח לאתר הן על בסיס הקבצים ת/26, ת/27, ודברי העדה הגב' שרון תומכים בהנחה סבירה זו שהנאשם הוא שהעביר את הפקודות להעברת הכספים וזאת לפי שם המשתמש של הנאשם שבהוראתו הועברו הכספים.

בכך גם תומכת עדות שקרוב שהעידה כי שוחחה עם התכניתן שפרטיו רשומים על הטופס ת/38 קרי, עם הנאשם.

בשעה 19:18 התבצעה שיחת טלפון ממחלקת הייצור לטלפון של הנאשם – תואם לדברי שקרוב, וכן יודגש כי חרף טענות הנאשם שהעדה שוחחה עם הנאשם לגבי ת/31 ולא לגבי ת/38, חזרה העדה והדגישה כי ת/38 היה נושא השיחה וכי היא כלל לא עבדה על ת/31.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

32. לאחר שסקרתי את הראיות העקרויות המניחות תשתית ראיות נסיבתיות ברורה למדי ולטעמי בעלת משקל ממשי המעבירה את הנטל למתן הסברים, להבאת ראיות ולהצגת גירסה אמינה משמעותית והגיונית שיהיה בה לקעקע את הראיות ולמצער לעורר ספק סביר.

גרסת ההגנה:

33. גרסת ההגנה נסמכת בעיקרה על דברי הנאשם עצמו, וכתמיכה לדבריו העיד מר סימון בקמן, עובד באגף הפיתוח של בנק הפועלים ביחידת יישומי עו"ש (להלן – בקמן).

גרסת הנאשם

34. ת/1 - חקירת הנאשם הראשונה במשטרה ביום 22.10.07 מצביעה על גירסת הנאשם קרי, כי הוא מכחיש את מעורבותו בהעברת כספים מחשבון של לקוח בבנק לחשבון המזוכה; הנאשם הוסיף כי "אין טעם לעשות את זה בשביל 50000 דולר" (עמ' 2).

לדברי הנאשם ביום 25.9.07 התבקש לעדכן תאריכים בפקדונות שנרשם בטעות כי הם צריכים להיפרע בשמחת תורה. לדבריו "בניתי חפוז, הרצתי אותו בסביבת טסט, ראיתי שזה עובד. קיבלתי אישור מאורנה, לא זוכר מי חתם על הטופס. קיבלתי אישור בע"פ ממנה ושלחתי את הטופס למעקב וביצוע. העברתי גם לייצור את החפוז עצמו" (עמ' 3).

הנאשם אישר כי שם המשתמש שלו הינו R5E, אך טען כי לכל אחד יש כמה סיסמאות גישה למחשב למספר מערכות. בניגוד לעדות הגב' שרון, הסביר הנאשם כי נהוג היה להשתמש בשם משתמש וסיסמה של עובדים אחרים וכלשונו: "...קורה כל הזמן. זה מקל העבודה. לפעמים צריך לפתוח שני יוזרים על המחשב כדי לבצע את העבודה. הייתי משתמש ביוזר של לבנה, יוזר של כולם, אפשר להגיד. השתמשתי בכולם וכולם השתמשו בשלי זה נהוג. מבקשים רשות מהבן אדם ושואלים מה הסיסמה" לשאלת החוקר אף הוסיף הנאשם, כי האחרון שהשתמש בשם המשתמש שלו, היה צוריאל משה.

הנאשם הבהיר כי חשבון הבנק המזוכה הוא של דודה שלו; חשבון שנפתח כשדודתו חשבה לעלות ארצה. הנאשם אישר כי מעת פתיחת החשבון יש לו יפוי כוח בחשבון ואף ציין כי החשבון שימש אותו לצורך ביצוע פעולות בניירות ערך, כדי שאשתו לא תדע על זה. לשאלת החוקר: "אתה מפסיד או מרוויח מהמסחר בבורסה?" השיב הנאשם: "תלוי בתקופות. אני לא יודע אם הרווחתי או הפסדתי" (עמ' 4).

למקור הכסף בחשבון המזוכה של הדודה ענה הנאשם כי הוא ממכירת הדירה שהיתה לו, והכסף שימש אותו לפעולות בניירות ערך. לתמיחת החוקר אם אשתו לא שאלה היכן כספי התמורה ממכירת הדירה, השיב הנאשם: "היא שאלה, כאילו ואמרתי לה שאני עובד על זה עם הכסף" (שם)....

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

הנאשם הכחיש כי העביר את הכספים מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה, ולשאלה כיצד הוא מסביר את הימצאות הכספים הללו בחשבון המזוכה, השיב: **"אין לי מושג"**. אני לא עשיתי את זה" (עמ' 6) ובהמשך הסביר "אני לא שמתי לב שיש הכנסה של כסף" וכן **"כנראה שטעיתי עם הסכומים...אף פעם לא עשיתי הערכה"** (עמ' 7) **ואישר כי טעה ב-50,000 דולר** **"לא יכול להסביר לך. עשיתי טעות שלא עקבתי אחרי הפעילות. מכרתי וקניתי מניות כמו מטורף ולא עשיתי חשבון"** (שם).

לדבריו, עובדי הבנק ידעו על החשבון המזוכה "הייתה תקלה בפקדון בחשבון זה לפני שלושה חודשים אולי ארבעה חודשים. שמתי 70,000 דולר בפקדון כי חשבתי שיש לי שם את הכסף הזה ולמחרת התקשרו מהסניף ואמרו שאני במינוס 80,000 דולר. אז התחלתי לבדוק והסניף פנה למחלקה שלי לבירור ובבוקר אנשים אמרו וצחקו שהחשבון שלי עושה בעיות. אז מזה אנשים יודעים על החשבון. זה תפתח לבירורים ואחת העובדות שטיפלה בזה אמרה לי שאני יכול להגיש תלונה על הריבית חובה שחייבו אותי" (עמ' 6).

35. גם בחקירת הנאשם השנייה ביום 28.10.07 (ת/2), חזר הנאשם על גרסתו כי לא ידע על העברת הכספים מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה, והסביר "אני לא יודע על זה כלום. לפי הרישומים והתנועות אני רואה שזה קרה אבל ראיתי שזה קרה מאוחר מדי...מכרתי ניירות ערך וניסיתי להעביר את הכסף לחשבון בחו"ל, כמו שאמרתי בפגישה הקודמת" (עמ' 2). לשאלת החוקר מדוע נשאר ביום 25.9.07 עד אחרי השעה 21.00, השיב הנאשם "באתי מאוחר. לא זוכר למה נשארתי עד שעה זאת...אולי הייתי צריך להשלים שעות" (שם), הנאשם גם טען כי לא נותר אחרון בעבודה באותו יום, ומסר שמות של אנשים שנותרו בעבודה. בהמשך חקירתו הכחיש הנאשם כי הוא כתב את ת/38 הטופס הייזום, והסביר מדוע שמו מופיע על המסמך **"...כנראה מי שכתב את המסמך רצה שהפרטים שלי יופיעו בו. קרה לי פעם שאני שלחתי מסמך לחפז עם פרטים של מישהו אחר כי שכחתי לרשום את השם. אנחנו נוהגים להשתמש בטפסים מוכנים"** (עמ' 3); בהמשך חזר הנאשם על גרסתו כי יתכן שמישהו אחר השתמש בשם המשתמש שלו, אך המשיך להכחיש כי מחק מקובץ ההיסטוריה את העתק המסמך ת/38 (ת/7א – א.ג.ח).

הנאשם אישר כי 'הריץ' שאילתא לאיתור מספר פיקדונות שסכומם גדול ממיליון ומספר הפיקדונות בהם גדול מ-15, **ולא ידע להסביר מדוע עשה כן**. לדבריו: "אני לא זוכר. הייתי צריך לעשות איזה טסט, כנראה. לא זוכר מה אני עשיתי ולמה. זה היה מזמן" (עמ' 5). לטענתו אין זה "צרוף מקרים" כי בין החשבונות שנמצאו בשאילתא מצוי גם חשבון המט"ח כי בשאילתא מצויים עוד 30 חשבונות נוספים. כך גם הכחיש הנאשם כי נוצר עמו קשר טלפוני בעניין טופס היזום שהעביר, ביום 25.9.07.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

36. ת/3 – היא החקירה השלישית של הנאשם ביום 12.11.07 (ת/3) ובה חזר והכחיש כי מחלקת בדיקות ובקרה יצרה עמו קשר טלפוני ביום 25.9.07 בעניין הטופס היזום, וחזר והרחיק עצמו לחלוטין מהאירועים הללו כששב וטען כי אינו יודע דבר על כך.
- גם כאשר הופנה הנאשם לכך שבספריית הרשת שלו נמצאה שאילתא למחיקת הפיקדון שהועבר מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה המשיך הנאשם והרחיק עצמו בכל מגע עם הוראות אלה כשאמר "אין לי מושג איך זה הגיע לשם. הספריות האלו פתוחות לכל אחד" (עמ' 2). לציין כי בחקירה זו הכחיש הנאשם כל מעורבות בשאילתא בעניין הפקדונות שנמצאה במחשב האישי שלו הגם שבחקירה הקודמת (ת/2) אישר כי ביצע שאילתא כזו.
37. גם בבית המשפט לא מסר הנאשם גרסה סדורה והגיונית שיהיה בה להסביר את התשתית הראייתית הלכאורית שהניחה התביעה ושיצרה באמצעותה מארג ראייתי המחייב מתן הסבר ממשי לנסיבות הראיות, והיה מצופה ממנו ליותר מהרחקה סתמית מביצוע הפקדונות במחשב ובודאי שאין די בגרסה של 'אין לי מושג'.
- כך לשאלה ההגיונית המתבקשת "איך זה קורה שהחשבון שלך מזוכה ולא של אחרים?" משיב הנאשם **"השאלה הזו מעסיקה אותי מזה 3 שנים, אין לי תשובות...או שמישהו רצה לסבך אותי ולקלקל לי את החיים, זה משהו מטרף, אינני יכול להסביר, אין לי מושג איך זה קרה...."** (עמ' 55 ש' 1-6 פרוטוקול 4.5.10).
- הנאשם בהסבר פשטני (מדי) ניסה לתאר לבית המשפט מספר סיטואציות המרחיקות אותו מהעבירות הנטענות כלפיו, ולטעמי בדרך סתמית, שטחית וחסרת כל תמיכה ראייתית. כך העלה השערה כי **יתכן** מצב בו אדם אחר בבנק ישתמש בשם המשתמש שלו ובסיסמתו האישית, וכך "...הכל ירשם על היוזר של בוריס" (עמ' 47 ש' 12 פרוטוקול 4.5.10).
- כך גם העיד כי התעניין בניירות ערך וניהל תיק מניות אישי בצורה עצמאית, באמצעות החשבון המזוכה אך עד שנת 2007 כמעט ולא השתמש בחשבון; לדבריו בחודש נובמבר 2006 "...מכרתי דירה, והחלטתי שאעשה מסחר בשוק ההון עם הכסף. רציתי להביא תוצאות ולא רציתי שאשתי תדע, גרנו בלוד, בשכונה לא הכי מוצלחת, רציתי לעבור לבית שלנו בשוהם, **רציתי לעשות לה הפתעה**..." (שם, ש' 24-26).
- לדבריו, את הכספים שקיבל עבור הדירה שמכר בלוד, העביר לחשבון המזוכה כך שבחשבון המזוכה היו 104,000 דולר, שהם כ-450,000 ₪ לאחר סילוק המשכנתא. עוד לדבריו במהלך שנת 2007 קנה ניירות ערך שונים, וביצע מספר פעולות ביום בחשבון, אך אשתו לא ידעה על הפעילות הזאת ולא ידעה כי תמורת הדירה לא נכנסה לחשבונם המשותף... שכן רצה להסתיר זאת ממנה כדי להרוויח כסף לקניית בית חדש...
- במסגרת העלאת ההשערות סיפר הנאשם כי אין זו הפעם הראשונה שקורות תקלות וכי בעבר כבר ארעה לו תקלה אחת עם הכסף בחשבון במסגרת ניהול חשבון ניירות הערך (עמ' 39 מתוך 16)

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

48 ש' 18-29 פרוטוקול 4.5.10. כך גם המשיך ומסר הנאשם כי למחרת התקלה הגיע למקום העבודה, והתברר לו שדואר אלקטרוני שהופץ בין העובדים לעניין מצב חשבון הבנק שלו גרם לחלק מהעובדים להעיר לו הערות בדבר התנהלות החשבון. לעניין זה הוסיף הנאשם: "איני יודע את תוכן המייל, בגדול יודע שהשאלה היתה למה איפשרו לי להכנס למינוס של \$86,000 ובחשבון אין חריגה, בעו"ש מט"ח הבנק לא מאפשר חריגה...המייל נשלח לגורמים שטיפלו בבנק בבקשתי" (בעמ' 49 ש' 8-9).

38. בדרך הרחקתו מהאירועים ונסיונות להביא אפשרויות שונות לאירועים שהתרחשו העיד הנאשם אשר לסכסוך עם אחד העובדים – והגם שיחסי העבודה עם העובדים האחרים "היו תקינים בדרכי" היו יחסים ידידותיים, היינו גם כחברים, עם חלק עובדים היינו הולכים לאירועים, חתונות, ימי הולדת. היה לי ויכוח רציני שהתחיל משטות, על מקום ישיבה, והתפתח למימדים גדולים נגמר בסכסוך מאוד רציני, עם שלומי משית... הכל היה בסדר עד חלוקת מקום הישיבה... זה הגיע לעלבונות..." (עמ' 49 ש' 20).

כך גם היה לו הסבר פשוט לאירועים שביום 25.9.07 ולת/31 הסבר השונה מהעובדות שהובאו על ידי המאשימה:

"...יום אחרון לפני חופשת סוכות...בשעות אחה"צ, לבנה נסעה באותו יום לחו"ל ורצתה לסיים את היום כמה שיותר מהר..." נאמר לו ש"אנו צריכים להזיז את יום הפרעון ביום אחד קדימה. עשיתי שאילתות לגבי הפקדונות שתאריך פרעונם באותו יום, קיבלתי את האוכלוסיה, כתבתי...בדקתי את התוכנית בטסט, אמרתי לאורנה שהכל בסדר, ואפשר להריץ את המהלך מבחינתי, הכנתי מהלך חפוז, מלאתי טופס הרלבנטי להפעלת חפוז בייצור, החתמתי את אורנה, שלחתי את הטופס בפקס למחלקת מעקב וביצוע...המשכתי בעבודתי הרגילה...בשלב מסוים בסביבות 19.00 קיבלתי שיחה שיש בעיה, והחפוז נפל. בדקתי מה קרה, נכנסתי לחפוז לראות את התוכן, ראיתי שנפל בגלל שגיאת כתיב...ביקשתי ממנה או ממנו, נדמה לי שדיברתי עם גבר מהייצור, ביקשתי לשים; והעלתי שוב. התכנית רצה פחות משניה, זה עוד היה באותה שיחה, והוא אמר לי שזה בסדר ובכך נגמר הסיפור" (עמ' 49-50 פרוטוקול 4.5.10). הנאשם אישר כי הדברים שאמר מתייחסים לת/31 ששלח למחלקת מעקב וביצוע. לדבריו, הטופס החתום **צריך להיות במחלקת הייצור, אך הוא אינו יודע היכן הטופס**. ומדוע מופיע שמו של משה צוריאל על טופס ת/31 גם לכך היתה לו תשובה - מאחר ש"רשמתי את שמו **בטעות**, בפרוייקט נהגנו להשתמש בטפסים מוכנים, שנמצאים בספריות הפרטיות של כל אחד, לצורך זה עשיתי שית"פ עם "המסמכים שלי"...בכל תיקיה שיש ברשת אפשר לעשות שיתוף, ברמת קריאה, כל מי שניגש לתיקיה יכול לקחת את הטופס, ויש שיתוף שמאפשר למשתמש להעביר לתיקיה דברים אחרים...אני יכול **לשער** שלפני השתמש בטופס צוריאל משה, כשהייתי צריך לשלוח מהלך חפוז לקחתי את הטופס האחרון...ואז אני משנה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

את שם המהלך, יום העסקים לביצוע, הרשאות, תיאור המהלך, הדברים שמתארים את המהלך ומה צריך לעשות... במקרה הזה **שכחתי לשנות את שם יוזם הבקשה לשמי**" (עמ' 50-51 פרוטוקול 4.5.10).

בניגוד לראיות המאשימה כי לא היה שיתוף תיקיות אישיות וכי השימוש היה באמצעות כרטיס עובד וסיסמה אישית אמר הנאשם כי עשה שיתוף של המסמכים אצלו על המחשב עם כל עובדי הבנק, ומכאן שלדבריו כל מי שמשתמש במחשב יכול להיות שותף לתיקיית "המסמכים שלי" [אצלי היתה גישה לכולם, זו גישה למערכת ההפעלה, חלונות, כשהתיקיה משותפת, כולם משתתפים" (עמ' 51 ש' 10-11)], והסברו כי השיתוף נועד לכך שאחרים יוכלו לקחת מהמחשב שלו טפסים לצורכי עבודה כדי להקל על העברת המידע בין העובדים. לדבריו, הגדיר את התיקיה שלו כמשותפת כבר בשנת 2004.

דברים אלה של הנאשם נועדו להניח תשתית לגירסה שכל אחד יכול היה לעשות את הפעולה המיוחסת לו, וכי פעילות זו היא שגרתית – כאמור דברים שונים לחלוטין מראיות המאשימה.

39. גם לאירועים ביום 1.10.07 היו לנאשם הסברים "עשיתי ביום זה העברה לחו"ל סכום של \$ 45,000 לחשבון הבנק של דודתי בלטיביה. דרך מערכת מחשב באינטרנט... לקחתי הפגות כדי לחשוב מה הולך לקנות, איזה ני"ע, כדי שהכסף לא יהיה סתם בחשבון, סגרתי לפקדון, בגלל שבבנק הפועלים קיבלתי ריבית של 2.5% שנתי לערך, לפקדון יומי, עשיתי חיפוש היכן אסגור את הכסף לתקופות קצרות בריבית גבוהה יותר והגעתי לבנק בלטיביה שנתן 6.3%, ולכן העברתי לשם את הכסף" (עמ' 51 ש' 20-25). לדבריו לא ידע שהכסף לא שלו "...כמו בתקלה שהיתה לי קודם, שהעבודה היא מול המסכים ולא רואים את התנועות במסכים הללו, ראיתי רק את היתרה העדכנית, אני עושה פעילות כל יום, ידעתי שהיו לי גם ני"ע שטרם מכרתי, לכן אני מעביר את הכסף כפי שהבנק מאפשר. לא העלתי על דעתי שהכסף לא שייך לי, ושהוא הגיע ממקום אחר... לא בדקתי את מקור ההכנסות. הייתי בטוח שזה ממכירת ני"ע, לפני שהעברתי את הכסף מכרתי ני"ע" (עמ' 52 ש' 1-7).

וכיצד הסביר שחשבונו זוכה בסך של כמעט 52,000 דולר, השיב הנאשם כי "עשה שטות" מבחינת ניהול הכסף בכך שניהל את כל הפעילות בתיק ניירות הערך ובהעברות לחו"ל, דרך מערכת הבנק; לדבריו מאחר שרואים רק את היתרה העדכנית ולא את מהות הכסף, חשב שמדובר בכסף שהגיע לו מניירות ערך, ולא תיאר לעצמו שמדובר בכסף ממקור אחר... וכשהקשו עליו בשאלה מדוע זוכה חשבונו ולא חשבון אחר היתה לנאשם 'תשובה' כי **"השאלה הזו מעסיקה אותי מזה 3 שנים, אין לי תשובות, חשבתי שזה אחת התקלות, לאחר מכן הסתכלנו וחקרתי את המסמכים, הבנתי שזה דומה למצב שהעבירו בכוונה, או שמישהו רצה לסבך אותי ולקלקל לי את החיים, זה משהו מטורף, איני יכול להסביר, אין לי מושג**

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

איך זה קרה. המשטרה היתה צריכה לחקור יותר לעומק, ולא להתמקד בי ולתפור סביבי את הסיפור שזה אני, שום דבר לא נבדק" (עמ' 55 ש' 2-6 פרוטוקול 4.5.10).

לשאלה כיצד הוא מסביר כי במערכת מצויים עקבות של שם המשתמש שלו השיב 'בפשטות' כי "אם נכנסים ליישום המערכת המרכזית בבנק, היוזר שלי ידוע לכולם... עבדתי במערכות אחרות רגישות של הבנק, היתה לי גישה לקבצים של מערכות אשראי, מהפרויקטים המשותפים עם מחלקת אשראי. אנשים לא היתה להם הרשאה ביקשו ממני את היוזר והסיסמה כדי להריץ מהלכים, ביוזר שלי יכלו להיכנס למחשב. בוודאות, ידעו את הסיסמה שלי צוריאל משה, שלומי משיח, אמיר חיים פור, לבנה שרון, לפחות 4 אנשים" (עמ' 55 ש' 8-14).

גם בדברים אלה המשיך הנאשם, נאמן לגרסת הפרחת השערות – והביא שמות של אנשים להם היה מידע על הסיסמה שלו וכי "הם יכלו להכנס למחשב" – זאת בניגוד לעדויות שהובאו מפי המאשימה.

40. עוד המשיך הנאשם והעיד כי שבועיים לאחר העברת הכספים הראשונה לבנק בלטביה, ביקש להעביר סך נוסף של 15,000 דולר לחשבון בלטביה, דרך מערכת המחשב של הבנק. לדבריו "...במקרה הזה התקשרו לברר ואמרתי שהכל בסדר וזו העברה שלי, למחרת עדיין ראיתי את הכסף בחשבוני, שזה לא בוצע, התקשרתי לבנק וביקשתי לברר מה קורה, והפקידה אמרה שהיא תבדוק, וכעבור כמה דקות קראו לי לקומה חמישית למחלקת בקרה לשיחה. לא קישרתי בין הדברים, חשבתי שזה אחד התהליכים, כי עמדתי להכנס למערכת כעובד בנק, השאירו אותי בחדר...פתאום נכנסו אנשים והתחילו לחקור אותי... התחילו לשאול על העברת כסף בפקדון ומדוע עשיתי זאת... הייתי בהלם גמור..." (עמ' 52 ש' 11-23 פרוטוקול 4.5.10). לדבריו רק לאחר שבדק וראה במחשב פרעון שנפרע לחשבון המזוכה, ראה כי אין מדובר בכסף שלו וביקש להחזיר את הכסף, שאכן הוחזר.

41. אשר לשאילתא שנמצאה במחשב שלו בענין הרצת פקדונות הגבוהים ממליון דולר ובהם למעלה מ-15 פקדונות אמר הנאשם כי אינו זוכר שערך שאילתא כזו אך "...אם הוא נמצא אצלי בתוך התדפיסים, זה נראה לי סביר ובסדר, אין משהו חריג. מנראה ביקשו ממני לעשות חיפוש כזה..." (עמ' 53 ש' 6-7 פרוטוקול 4.5.10). הנאשם הכחיש כי הריץ את הפקדונות במטרה למצוא חשבון ממנו יוכל להוציא כסף, וחזר וטען כי מדובר בחיפוש לגיטימי (ללא שהסביר מי הורה לו לעשות כך) והוסיף כי לא ניתן ללמוד מהדפים מתי נערך החיפוש, והחיפוש יכול היה למעשה להיערך גם שנה לפני כן [יכלומר שאי אפשר לשייך את פעולת החיפוש לתאריך מסויים...] (שם, ש' 13-14) – גם דברים אלה הנאמרים בגדר השערות כי אינו זוכר פעולה זו שעשה... – הם בניגוד לדברי האחראית עליו הגב' שרון. עוד בניגוד לעדות הגב' שרון אמר הנאשם כי הקובץ שיצר אינו קובץ חריג, וכל העובדים ידעו לבצע פעולה כזו,

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

ואף "נזכרתי שצוריאל משה עשה תכנית זו, בתחילת 2007... משה צוריאל ביצע את העברה ע"י אותה פעולה כמו שרואים את הפעולה שמייחסים שאני עשיתי. כך שגם משה צוריאל יודע לבצע זאת..." (עמ' 53-54 לפרוט' דיון מיום 4.5.10), כדרכו רומז הנאשם לכיוונים שונים, ומנסה להרחיק עצמו או למצער להראות שגם לאחרים היתה הזדמנות לבצע את הפעולה אך מיד הוסיף: "אני לא מאשים בדברי את צוריאל"... (עמ' 54 ש' 5). עוד ציין הנאשם כי יש לו ניסיון רב במערכת וכי הוא יודע על נושא הגיבוים וקבצי ההיסטוריה, ולפיכך, לא היה פועל כפי שמייחסים לו, וכך אמר "אם רציתי לגנוב כסף בצורה כזו לא הייתי גורם למצב של אי איזון במערכת, הייתי מעביר עוד 2 תנועות שפותרות את הבעיה ועד היום אף אחד לא היה יודע מה קרה" ... (עמ' 54 ש' 21-23 פרוטוקול 4.5.10).

42. בחקירה הנגדית, שב הנאשם וטען הנאשם כי החזיק את החשבון המזוכה כדי לעסוק בניירות ערך ולהסתיר את פעולותיו מאשתו, ובכלל זה, הסתיר ממנה את עצם מכירת דירתם, ולעניין תמוה זה נשאל הנאשם "...אשתך גם נחקרה בזמנו...אני שואל, היא לא תהתה לאן נעלם כל הכסף ממכירת הדירה של 130,000 דולר" והנאשם: "דיברתי איתה על זה, אמרתי לה שזה... שאנחנו סגרנו שהולכים להשקיע את זה בשוק ההון בזה זה נגמר, לא התעניינה מבחינת יום יום מה קורה בכסף. כל התקופה הזו לא...שאלה אותי אז אמרתי שיהיה בסדר משהו כזה" (עמ' 60 ש' 15-17 פרוטוקול 8.6.10).

לנאשם הוצג כי מסר שתי גרסאות בעניין זה, בחקירתו במשטרה ציין כי כלל לא שם לב לעניין העברת הכסף, ואילו בחקירה הראשית בבית המשפט הסביר כי הדבר נבע בשל פער העסקאות שמוצג על-ידי הבנק במערכת המידע.

הנאשם ניסה ליישב את הפער בין הגרסאות "...זה נובע אחד מהשני, ההצגה מוטעית של היתרה גורמת לבלבול, ובשלב מסוים אני מפסיק להסתכל על תנועות כל יום, ויש הרבה תנועות כאלה, ורואה רק מה שיש על המסך, כאילו אם הבנק מאפשר לי לקנות או למכור ואני רואה יתרה מסוימת, שהיא לטובתי, אז אני עושה"... (עמ' 61 ש' 16-19 פרוטוקול 8.6.10).

ולשאלה כיצד מסביר שחודשיים לפני העברת הכספים מחשבון שנמצא במסגרת שאילתא במחשב שלו ולפיה ערך חיפוש של פקדונות (הגם שבגרסתו במשטרה מסר כי החיפוש השינוי בפקדונות היה בסמוך לחג הסוכות לפי הוראה), הסביר כי מדובר בשאילתא שאינה אומרת דבר וכי מדובר בפעולה לגיטימית.

בהמשך הכחיש את התיזה שהציג לו ב"כ המאשימה, כי חיפש תושב חוץ שאינו בודק את היתרות מדי יום וכן התייחס לנושא "צירוף המקרים" שבין השאילתא לבין חשבון המט"ח שמצוי בשאילתא: "...קודם כל עוד פעם לגבי התאריך – אני לא בטוח שזה טעות. אין אפשרות לדעת מתי זה נעשה בפועל, ובמסגרת העבודה שלי עשיתי עשרות אם לא מאות אם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

לא אלפי שאילתות שונות בחתכים שונים ואני לא יכול להתייחס לשאילתא הספציפית הזו" (עמ' 63 ש' 30-32); שוב ניתן לראות כי גישתו היא בדיקת החומר שמוצג לפניו ונסיון למצוא בו חוסר שלמות או טעויות ולא הסבר עצמאי למעשיו שלו. הנאשם חזר והכחיש כי העביר בעצמו את הקובץ היזום וטען "יש איזה קובץ, הבנתי שיש קובץ, שגם אף אחד לא הציג את התוכן שלו, ששם כביכול יש את העברת הכסף לחשבון של דודה שלי, אבל מעבר לזה, אני לא... הכסף עבר לחשבון שלי לחשבון של דודה שהייתי מיופה כוח, אבל מה גרם להעברת הכסף **אין לי מושג, אין גם בחומר החקירה**, וכל מה שראיתי פה כל הדפים מבנק הפועלים, אין תוכן של הקובץ, אי אפשר לדעת מה יש שם בדיוק, אני לא יכול להסתמך שזו הפעולה, כמו שאתה טוען שזה חריג, והעברת יתרה. אין לי מושג" (עמ' 64 ש' 7-13), כפי שציינתי לעיל – ממשיך הנאשם נאמן לשיטתו להתייחס ל"אי אפשר לדעת בדיוק..." ולא נותן גירסה או מסתפק ש"אין לי מושג", הנאשם חזר על שאלות ותהיות ולא סיפק הסברים ראויים אלא הדגיש את חובת המאשימה להציג ראיות חותכת לפעולת ההעברה, וגרסתו נשענת כל כולה על הפרחת תהיות ושאלות ועל חובת ההוכחה החלה על המאשימה.

הנאשם הסביר כי הקובץ היזום שהועבר אכן מגלה שהיה מהלך חריג וכי "...ברגע שמעבירים תנועות צריך להעביר עוד שתי תנועות שמאזנות את הסניפים ומחייבות את הסניף שמעביר ומזכה את הסניף שמקבל, והבנתי מהחקירה, ממה שמיחסים לי, שהקובץ הזה בפנים לא היו את שתי התנועות האלה שהיו מאזנות את הסניף וזה מה שגרם לנפילה..." (עמ' 65 ש' 2-5), אלא שפטר את ההסבר בכך שגם אם מדובר בפעולה "לא רגילה", כלשונו, הרי פעולות אלה מבוצעות מדי פעם.

43. הנאשם התמיד בהכחשתו כי העביר את ת/38, ואשר להמצאות ת/7א במחשב שלו בתיקית "המסמכים שלי", הסביר כי מדובר בספריה משותפת וכי "כל אחד יכול להיכנס" (עמ' 65 ש' 18-19). כך גם הדגיש כי הגב' שרון טעתה כשמסרה בעדותה שלא ניתן לשתף עובדים אחרים בתיקית "המסמכים שלי" והמשיך וחזר על דבריו כי שיתף את כל העובדים בספריית "המסמכים שלי" הגם שמדובר בתיקייה אישית (אפילו כשמה), כי "זה נשמע לי הגיוני מאוד", ואמר כי ראה לשמור את דבריו האישיים בתיקייה אחרת...

44. הנאשם אישר כי קיבל שיחת טלפון ממחלקת היצור ביום 25.9.07, והוסיף כי הוא "כמעט בטוח" שמדובר בשיחת טלפון אחת, כך גם ציין על אף דברי הגב' שקרוב, כי הפנייה אליו ממחלקת היצור היתה רק בעניין ת/31 (טופס החפוז) אותו תיקן לדבריו, והמשיך והדגיש כי אינו מכיר כלל את ת/38, (בניגוד לעדות שקרוב שציננה כי דיברה עם התוכנית) והתריס לפני ב"כ המאשימה כי הוא מציג לפניו "דברים שאני לא מכיר אותם" (עמ' 67 ש' 26).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

45. אשר לשעה בה עזב את העבודה ביום 25.9.07, אישר כי היה זה לאחר השעה תשע אולם לדבריו ראה עוד "שני אנשים"; כשהוצג לו כי אותם "שני אנשים" לא עבדו לאחר השעה שש ורבע סתם הנאשם ואמר "אני זוכר שראיתי אותם אני לא בטוח לגבי השעה, חשבתי שזה היה בסביבות שבע יכול להיות שלא, ועוד פעם אני אומר העברת הכרטיס ליציאה לא אומר שיצאת בפועל" (עמ' 68 ש' 19-20).

46. הנאשם שלל בפשטות את דברי המנהלת שלו, הגב' שרון כי הנאשם היה העובד היחיד בעל הכישורים לבצע את פעולת היזום ואמר כי הדברים אינם נכונים. בהמשך התחמק ממתן תשובה לשאלה החשובה מאוד לטעמי - האם ייתכן מצב שבזמן שהנאשם עבד (כגרסתו) על המחשב עם שם המשתמש שלו ועם הסיסמה שלו יכול מישו אחר באותה עת להכנס למחשב עם שם המשתמש של הנאשם ועם הסיסמה שלו, ולהזין את הקובץ (שהרי להצעתו עשה זאת מישו שימוש בפרטי ממש באותה עת שהנאשם עבד בעצמו במחשב...) ["אי אפשר לענות חד משמעית, תלוי למה אתה מתכוון..." (עמ' 69 ש' 28)]. בהמשך ולאחר שאלות חוזרות ונשנות של ב"כ המאשימה השיב הנאשם "אם מדברים על המחשב המרכזי - אז כן, להכין תוכנה אתה לא צריך להיות מחובר עם היוזר שלך..." (עמ' 70 ש' 16-17).

47. ולשאלה המפורשת והמטרידה מדוע מישו ירצה לבצע את העברת הכספים לחשבון שהנאשם מיופה כוח בו השיב: "אז אגיד לך, אם מישו רוצה למרר לי את החיים...להביא אותי למצב שאני עומד פה ומדבר, אז הוא הצליח... אני לא יודע בדיוק מי עשה את זה. זה סיפור שהוא סיפור מטורף, אני לא יכול לראות מהמסמכים שיש פה בתיק מה קרה שם בדיוק. עם כל הידע שלי וותק וכל השנים האלה שעבדתי בבנק הפועלים ועשיתי המון דברים. אבל מי שהיה צריך לחקור את זה לא עשה את זה..." (עמ' 71 ש' 16-19).

48. וככל שלא היה די בתשובה זו הציע הנאשם הצעה נוספת להבהרת האירוע נשוא כתב האישום כי **אירעה תקלה** שהביאה להעברת הכספים מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה. ב"כ המאשימה עימת אותו עם טענתו בדבר התקלה שגרמה לאירוע ושאל האם יתכן כי תקלה גרמה להעברת הכספים ולכל האירועים נשוא כתב האישום ולכך השיב הנאשם **"גם זה יכול להיות"** ... (עמ' 73 ש' 16) אך ב"כ המאשימה לא הירפה ושאל האם גם "הפעולות שנועדו למחוק את הפעולות ההסטוריות הן גם תקלה" השיב **"אני לא יודע. אני לא יודע מה קרה שם באמת, אין לי את התמונה המלאה, אם הייתי נשאר שם לעבוד הייתי חוקר את זה יותר לעומק, מהמסמכים שיש לי אפשר להבין כל דבר"**... (עמ' 73 ש' 17-19).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

סימון בקמן

49. לתמיכה בגרסתו הביא הנאשם עד ממנו ציפה להשמיע תמיכה בטענת הנאשם כי כל עובדי הבנק ידעו את שם המשתמש ואת הסיסמה שלו כמו גם של אחרים; העד, הוא "עובד באגף הפיתוח של בנק הפועלים ביחידת ישומי עו"ש" (עמ' 74 ש' 11), ועובד בבנק 11 שנה. העד העיד כי הנאשם נהג לעבוד עד שעות מאוחרות. לדבריו שמות המשתמש (user name) היו ידועים לכולם, אך הדבר העיקרי שלשמו הובא - קרי כי הסיסמה האישית של כל עובד היתה בידיעת כולם העיד כי "...אני לא יכול להגיד שראיתי שמישהו נתן למישהו. אבל ראיתי הרבה פעמים שהשתמשו בסיסמה של מישהו אחר" (עמ' 75 ש' 14-15). מר בקמן אישר כי **הסיסמה הינה דבר אישי אשר נקבע על-ידי המשתמש עצמו**, ועל כן אם מישהו משתמש בסיסמה של מישהו אחר, **זה רק בגלל שהיא ניתנה לו**. כך גם הסביר כי על התקלה שאירעה בחשבון המזוכה, עליה סיפר הנאשם, הועבר דואר אלקטרוני לאנשים העוסקים בתיקון התקלה, אבל הוסיף כי ניתן להעביר את המיילים הלאה לאחרים. בחקירתו הנגדית חזר העד וסיכם כי סיסמה היא דבר אישי וכי כל עוד לא ניתנה הסיסמה של אדם לאחר אין לו אפשרות לדעת אותה וכאמור בפרוטוקול: "ש. **מאיפה אתה יודע סיסמאות של אחרים? ת. אני לא יודע. אם מישהו נתן לי אני יודע אם לא אז לא**" (עמ' 78 ש' 6-7).

בחינת הראיות

50. אומר כבר עתה, גם לאחר ששמעתי את הנאשם במהלך עדותו, ולאחר ששמעתי את דברי העד מטעם הנאשם שלטעמו בא לתמוך בגרסתו (בנקודה מסוימת בלבד – אך כפי שאראה בהמשך נראה כי עדותו תמכה דווקא בראיות המאשימה), ולאחר שגם קראתי את הפרוטוקול בעיון ברצף ולאחר שנתתי דעתי לשאלות שעלו במהלך כתיבת הכרעת הדין ועיינתי בקפדנות במוצגים שהובאו לפני שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה את האישומים במידת ההוכחה המתחייבת מההליך הפלילי, וכי הגם שהראיות שהציגה הן ראיות נסיבתיות הרי הן הובאו בצורה סדורה והגיונית, וכששיבצתי את הראיות בסדר הדברים ההגיוני והעקיב שוכנעתי כי המסקנה היחידה העולה מהראיות שהציגה המאשימה היא כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו; ולא רק זאת אלא שמנגד לא מצאתי כי בפי הנאשם גרסה ממשית כלשהי, ממילא לא גירסה הגיונית לראיות הנסיבתיות שהובאו נגדו; התרשמתי כי הנאשם שם יתנועע על מומחיותו ומקצועיותו במחשבים ועל יכולתו 'להבהיר' דברים שהדיוטות כמונו (המשפטים) לא יבינו, עוד התרשמתי כי הנאשם עשה כל שביכולתו לזרוע תהיות שונות ולהצביע על המשטרה כמי שלא ביצעה את החקירה כראוי, וכן פיזר שאלות שלטעמו מצריכות מענה וכי **"אם הייתי נשאר שם לעבוד הייתי חוקר את זה יותר לעומק, מהמסמכים שיש לי אפשר להבין כל**

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

דבר... (עמ' 73 ש' 17-19). כך גם ניסה להראות כי יכול היה בקלות לבצע את ההעברות – לו רק רצה ובודאי שלא היה משאיר עקבות... וועוד אמר כי בשביל הסכום הזה **"אין טעם לעשות את זה בשביל 50000 דולר"** (ת/1 עמ' 2). אלא שלא עלה בידו להסביר את הדברים הפשוטים ביותר שעלו במהלך הדיונים, ולהפך, התרשמתי מתשובות מתחמקות וחלקלקות, תשובות של מי שסבור שהוא יודע לפני ולפנים את תורת המחשב והתוכנות אך אינו יודע להסביר מה קרה, וכיצד להדוף את הראיות הנסיבתיות שהוצגו נגדו והמשתלבות זו בזו ומצביעות לכיוון מסקנה אחת בלבד כי הנאשם ביצע את העבירות.

אומר עוד כי תשובותיו לשאלות פשוטות לא עלו בקנה אחד עם ההגיון. הנאשם הציע לבית המשפט את **'הסברו'** כי **"השאלה הזו מעסיקה אותי מזה 3 שנים, אין לי תשובות..."** אך בתשובה סתמית זו אין די להדוף את הראיות הנסיבתיות שנארגו והשתלבו זו בזו לכלל מסקנה אחת של הרשעתו בביצוע העבירות.

אומר כי עם סיום פרשת התביעה, ומשהונחו לפני ראיות נסיבתיות שנארגו לתשתית ראייתית ממשית סברתי כי אשמע מנגד גירסה פוזיטיבית לגבי האירועים נשוא כתב האישום, אך לא מצאתי כזו, גם לא מצאתי כי הדברים שהובאו מטעם ההגנה פערו סדק כלשהו בראיות המאשימה עד כדי הטלת ספק כלשהו ממילא לא מצאתי כי היה בגרסת הנאשם למוטט את מארג הראיות הנסיבתיות שהשתלבו זו בזו עד כדי הרשעה מעבר לספק סביר.

51. אני ערה לעובדה כי ראיות התביעה הן ראיות נסיבתיות, וכי אין בכל אחת מהן לבדה להצביע באופן ישיר וחד משמעי על הנאשם כמי שביצע את העבירות. עם זאת, אין באמור כדי להעיד על חולשה כלשהי בראיות, או כדי להצביע על קושי מצד התביעה להוכיח את האמור בכתב האישום, שכן שוכנעתי כפי שכבר אמרתי לעיל כי די במכלול המצטבר של הראיות הללו, כדי לבסס תשתית ראייתית מספקת למעלה מספק סביר, להרשעת הנאשם במיוחד לו.

"הכלל הוא, כידוע, שבבחינת השאלה אם יש בראיות נסיבתיות שהובאו לפניו כדי לבסס הרשעה, מוטל על בית-המשפט לבחון את מכלול הראיות הנסיבתיות, ואת הסברי הנאשם, במבחינה ההיגיון וניסיון החיים, ורק אם המסקנה המרשיעה, אשר מוסקת מן הבחינה הזאת, גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית ואינה נותרת כל מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר שאשמת הנאשם הוכחה מעל לספק סביר." ע"פ 4086/91 ; 4138/91 מימון ופדידה נ. מדינת ישראל, פ"ד מו (2) 868, 873.

כך גם ע.פ. 528/76 צלניק ומזוז נ. מדינת ישראל פ"ד לא (3) 701, 706 :

"יש ובית-משפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד-משמעית, לכאן או לכאן, מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק; ויש שהנסיבות יוצרות, לדעתו, תמונה שלמה כל כך עד שבהיעדר הסבר משכנע מצד הנאשם, מן הנמנע להגיע למסקנה אחרת זולת זו שאשמת הנאשם הוכחה."

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

52. לטעמי הנסיבות שהובאו לפני והעדויות שנשמעו מטעם עדי התביעה יצרו "תמונה שלמה כל כך שבהעדר הסבר משכנע מצד הנאשם מן הנמנע להגיע למסקנה אחרת זולת זו שאשמת הנאשם הוכחה" (מצוטט לעיל).

ואצייר את התמונה שנגלתה לי ממארג הראיות הנסיבתיות שהובאו לפני ואשר בצירופן ובהשתלבותן זו בזו הגעתי למסקנה שהתביעה הוכיחה לפני את עובדות כתב האישום : הנאשם עבד בבנק כתוכניתן.

הוכח כי לנאשם היתה גישה למערכת המחשב של הבנק ; (גם הנאשם אינו חולק על כך) וכי במסגרת נגישותו למחשב הבנק היה באפשרותו לבצע שאילתא לאיתור קבוצת לקוחות ספציפית מתוך המאגר ;

השאילתא המריצה פקודה לאיתור חשבונות בעלי מאפיינים ספציפיים הנוחים לאיתור חשבון 'נוח' שממנו ניתן למשוך כסף בלי שהדבר יורגש, קרי, גובה החשבון איננו פחות ממליון דולר וכי החשבון מכיל 15 פקדונות מט"ח ומעלה - בוצעה ממחשב הנאשם ותוצאות השאילתא נמצאו בספריה הפרטית שבמחשב הנאשם.

בין החשבונות שנמצאו כעונים על המאפיינים הנזכרים – היה חשבון המט"ח שממנו הועבר הסכום נשוא כתב האישום **היישר לחשבון הדודה של הנאשם, בו יש לנאשם יפוי כח**, ויאמר כי גם לגרסת הנאשם הוא, לבדו, היה זה שעשה פעילויות בחשבון הדודה קרי, החשבון המזוכה.

לחשבון המט"ח אין כל קשר לנאשם ; והפעילות שנעשת בחשבון זה היא רק על ידי בעליו, תושבי חוץ, ורק כאשר הם מגיעים לארץ ; הפעם האחרונה שהיו בארץ עובר לאירוע נשוא כתב האישום היה באפריל 2007 , קרי, חודשים מספר לפני האירוע (ראו עדות בנס).

מנהלת המדור, הגב' שרון העידה כי היא לא ביקשה מהנאשם לבצע שאילתא זו וכי "זה לא לגיטימי איני רואה סיבה שהוא יעשה את זה...אני יכולה להגיד שזה לא סביר שיעשה פעולה כזו..." ובהמשך ציינה כי היא לא הטילה עליו את העבודה הזאת (עמ' 32 ש' 23-27 פרוטוקול 4.5.10).

הכסף עבר מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה (שלנאשם שליטה עליו) באמצעות ת/38 ; קרי, טופס 38/ ת הוא "בקשה להזרמת קובץ יזום מיוחד..." מיום 25.9.07 בו כתוב כי יוזם הבקשה הוא הנאשם, והוא הטופס שהעביר את הכסף מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה.

בנקודה זו אומר כי אני מקבלת את עדות אייל עוקב ואת הסבריו לשאלה כיצד אנו לומדים שת/38 הוא ההוראה הרלוונטית להעברת הכסף, ולשם כך ובטרם אמשיך בהצגת הראיות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

הנסיבות שהובילו למסקנה המרשיעה אבהיר את הדברים שת/38 הוא הטופס 'נותן הוראת ההעברה'; אייל עוקב העיד שנוצר חוסר איזון בין שני סניפים (עמ' 1 ש' 27 ואילך), חוסר איזון בין שני סניפים מחייב בדיקה, וכשבדק את הסיבה לחוסר האיזון מצא שהקובץ הכיל תנועות כספיות בלבד ולא עסקאות (עובדה המחייבת המשך בדיקה) משכך הוציא מהגיבוי את הקובץ ובו 3 התנועות שגרמו לחוסר האיזון; והנה במהלך הבדיקה עלה כי החשבון המזוכה קשור לנאשם (עמ' 2 ש' 19-22), עוקב המשיך ובדק וקיבל ממחלקת הייצור את ת/39 ממנו למד כי שני קבצים הועלו למערכת, הקובץ הראשון שגוי והשני נקלט – יודגש כי בשני הקבצים נכתב "תזכיר בוריס" (הנאשם – א.נ.ח.).

בבדיקת הסיבה מדוע לא נקלט הקובץ הראשון הפיק עוקב את ת/26 הוא קובץ יזום 656 (אותו מספר של קובץ יזום המופיע על ת/38, וברשימת הקבצים שנקלטו בייצור – ת/39), בשניהם מופיע 'תזכיר בוריס' (ת/39).

עיון בת/26 מצביע כי הנסיון הראשון להעלות את קובץ 656 נסיון שלא צלח קיבל מספר מנה Y055 ראו ת/39 בו מופיעה לצד הקובץ שנכשל ובצידו DD (=נכשל) בהמשך צלח הנסיון להעביר את היזום והוא קיבל מספר מנה Y068 - בת/39 ניתן לראות את מספר המנה 55 כזו שלא צלחה ואת 68 כזו שצלחה והכסף הועבר (לנוחיות הודגש על המוצג ת/39 בצבע ורוד).

עוקב הסביר והצביע בכתובים על המסמכים מהם עולה כי התדפיסים שהפיק מהרשומות שהופיעו בקובץ שגרם לחוסר האיזון (זיכוי החשבון המזוכה של הנאשם בסכום \$51,592.56 - ת/27 ומנגד חיוב של חשבון המטח מסניף 690 - ת/28) הם של מנה Y068, הקובץ שצלח כמופיע בת/38 שהועבר כאמור לייצור והפעולה צלחה כפי שמופיע בת/39.

וכדברי אייל עוקב "ת/27, ת/28 שהופיעו בקובץ שנשלח באופן חריג, היו שתי תנועות כספיות שהיו בתוך הקובץ החריג. ברשומות אלה רואים תנועה אחת לחיוב סניף 690... ולזיכוי סניף 752 חשבון 501208. הסכום בזכות הוא \$51,952.56" (עמ' 5 ש' 9-11), קרי, ת/27 ות/28 הם המצביעים על תיאור פעולת ההעברה בין הסניפים והחשבונות הרלבנטיים לכתב האישום וכן על הסכום שהועבר.

נותר לשייך את הפעולות שבוצעו לנאשם, וזאת עשה העד באמצעות הטפסים בהם כתוב 'תזכיר בוריס', "כי כתוב לי בקובץ בטבלת המנות שמופיעים בה כל הקבצים שמגיעים אלי" (עמ' 7 ש' 19) ו"כשהסתכלתי מי ששלח את הקובץ החריג היה כתוב בוריס. כשמכניסים קבצים חריגים למערכת מקלידים איזשהו שם זיהוי במערכת ובשם הזיהוי אם זכור לי נכון רשום CZ שזה המערכת שלי ובוריס זיהוי הקובץ היה CZ בוריס" (שם, ש' 25-27).

מאלה עולה כי המוצגים ת/26, ת/27, ת/38 ו-ת/39 ומהסברי העד אייל עוקב הקובץ החריג שגרם לחוסר האיזון הועלה למחשב המרכזי באמצעות ת/38 ותוכנו נמצא בת/27 ובת/28

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

והתוצאה היתה – העברת הכסף מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה; כל העקבות מובילים לנאשם כך מופיע בהם השם בוריס, מספר הטלפון שלו ושם הזיהוי שלו במערכת – הכל מצביע על מעורבות הנאשם בהעברה ואכן לבסוף אף עבר הכסף לחשבון שבשליטתו...

לאחר הבהרה זו, כפי שגם מופיע בפירוט רב ועקבי בסיכומי המאשימה (סעיף ב עמ' 3-5) הסבר שאני מקבלת כאמור, אמשך בסקירת הראיות הנסיבתיות או כפי שצוין בע"פ. 528/76 לעיל, אמשך בציר תמונת הראיות הנסיבתיות לשם השלמתה.

מבחינת לוח הזמנים בו בוצעו הפעולות (נגישות) - השעה בה הורצו הקבצים, הן הקובץ שכשל 19:01:56 והן הקובץ שצלח 19:36:00 (ת/26) היתה השעה בה נמצא הנאשם בבנק, גם לפי דבריו גם לפי ת/9 – ובצד זה יש להדגיש כי שעה זו היא מעבר לשעות העבודה הרגילות בהן נמצאו כל העובדים; ולהדגיש עוד כי מת/24 עולה כי מקרב עובדי מחלקת ישומי תכניות חסכון ופקדון (המחלקה של הנאשם), הם העובדים הרלבנטיים לביצוע הוראות אלה, לא היה עובד אחר אלא **הנאשם לבדו**; מת/24 עולה כי העובדים עזבו את העבודה עובר לשעה בה בוצעו ההוראות וכי הנאשם היה היחיד שנכח באותה עת בבנק (עדות שפנר) – וגם הזדמנות זו של הנאשם לבצע את ההוראה שעה שאיש ממחלקתו אינו בעבודה מוסיפה למקבץ הראיות הנסיבתיות המצביעות בבירור על האפשרות האחת כי היה זה הנאשם שנוכח לבדו מקרב העובדים בעת שבוצעה ההעברה והוא היה היחיד שיכול היה לענות לטלפון כאשר דיברה שקרוב עם התכניתן.

לענין זה חשוב להביא את עמדת הנאשם כי לא ניתן ללמוד משעון הנוכחות על אי המצאות העובדים בפועל, ולטעמו יכול עובד ל'העביר כרטיס נוכחות' ובכל זאת להשאר בעבודה; אך לטעמי טענות אלה הן טענות בעלמא ולא ניתן לפזר השערות סתמיות והסברים בעלמא כאשר מנגד מונחת תשתית ראייתית נסיבתית ארוגה היטב במארג של ראיות המצביעות על הנגישות, האפשרות והראייה כי שעון הנוכחות הצביע שכל העובדים האחרים לא היו במקום העבודה ורק הנאשם לבדו היה בשעות הרלוונטיות לפי שעון הנוכחות; מצאתי לקבל את הראייה שביחד עם האחרות הן נדבך נוסף למארג, לציין כי גם דברי גב' שרון בקשר לשעות העבודה ות/37 תומכים באמור בת/24 לפחות במה שמתיחס לצוריאל; ראיתי לתת משקל לראייה הזו גם לאור העובדה כי לנאשם לא היה הסבר סביר אחר, ואפילו לגבי שמות העובדים שציין כי לכאורה ראה אותם ביום העבודה הרי שלא היה בידו לציין מתי ראה אותם כי לא זכר ומכל מקום שעון הנוכחות הצביע אחרת.

אמירות סתמיות של 'יתכן שאחרים כן היו במקום העבודה' אינן מספיקות שכן נדרשת מיומנות ממשית לביצוע ההוראות וכפי שציינה הגב' שרון לגבי כישורי הנאשם "אף אחד לא מסוגל לעשות זאת. גם היום לא מסוגלים לבצע זאת, אין לעובדים את הידיעה" (עמ' 38 ש'.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

12-13 פרוטוקול 4.5.10; ומכל מקום הסיפא לפסקה הנ"ל אינה עומדת לבדה אלא רק כתוספת למה שעולה משעון הנוכחות המצביע כי רק הנאשם היה בעת ההעברה.

מכאן שנחה דעתי שלנאשם שהיה במקום העבודה לבדו (מהמחלקה הרלוונטית) היתה גישה ויכולת להעביר קבצים שונים למדור מבדק ומעקב, לצורך ביצוע הפעולות השונות בחשבונות לקוחות במסגרת עבודתו, לרבות הפעולה נשוא כתב האישום.

במחשב הנאשם נמצא מסמך ת/7א, הוא טופס שנמחק ממחשב הנאשם ושוחזר בשלב החיפוש אחר הסיבה לחוסר האיזון בין הסניפים, ת/7א היה במקור **בספרית "מיי דוקומנטס" של הנאשם** אך נמחק ממנו ורק בשחזור הספרייה של הנאשם נמצא הטופס המחוק בספרייה שלו; והנה הסתבר כי הטופס שנמחק מספרית הנאשם (למה נמחק – לא קבלתי מענה) זהה לפרטים שנקלטו במחלקת הייצור באמצעות טופס ת/38 הוא 'הטופס המעביר' לביצוע את ההוראה של העברת הכספים.

אמנם הנאשם הכחיש כי יצר את הטופס ואף ניסה להסביר כי הגם שהמסמך נמצא במחשב שלו אין בכך להצביע כי הוא אחראי למסמך זה מאחר שהתיקיה שלו היתה משותפת לכל העובדים ולכל אחד מהם היתה אפשרות גישה אליה; הסבר דחוק לאור ראיות אחרות של העדים ושל הגב' שרון כי ספרית 'המסמכים שלי' אינה ספרייה משותפת (עמ' 21 ש' 6-15 עדות פטרבורג ובעיקר עדות הגב' שרון האחראית עמ' 24 ש' 19- עמ' 25 ש' 2).

ועוד במכלול הראיות הנסיבתיות יש לציין את העובדה כי הטופס (ת/38) שהעלה את הקובץ לייצור הכיל את **שם הנאשם ומספר הטלפון שלו, וכן ציון 'תזכיר בוריס'** (שנרשם על שני הקבצים שנקלטו בייצור ותועדו בת/39). ובהמשך לזיהוי שמו של הנאשם כרלוונטי לקובץ החשוד יש לזכור את הדברים שכבר הוזכרו קרי כי הקישור לביצוע הפעולות ולמי ששלח את הקובץ הוא לשם הנאשם שכן בטבלת המנות בה הופיעו כל הקבצים הופיע הרישום 'CZ בוריס' שהוא הסימון המזהה את העובד, ובמקרה זה את הנאשם (עמ' 7 ש' 25-27).

הגם שלענין זה ציין הנאשם כי יתכן שמישהו אחר השתמש בשם שלו במשלוח הקובץ – אך שוב כדרכו, זרק הנאשם לחלל האולם אפשרויות תיאורטיות ללא כל ביסוס. שבעתיים יש להדגיש את העובדה שהנאשם לא הצליח ליישב את התייחה, כיצד ומדוע נמצא המסמך הזה ובו פרטיו לרבות מספר הטלפון שלו דווקא במחשב שלו, ולמעלה מכך לא עלה בידו להתמודד עם השאלה כיצד יתכן שממש באותו זמן כשהנאשם עבד על המחשב שלו בבנק, מישו "אחר" (אנונימי ולא ידוע – אפשרות סתמית) עבד עם שם המשתמש שלו ועם הסיסמה

האישית שלו וביצע את המיוחס לנאשם. כך שהראיה הנסיבתית הופכת להיות בעלת משקל רב יותר ומהותי בודאי בהעדר הסבר אפילו לא תיאורטי (כדרכו של הנאשם) ממילא לא מעשי, ואינו סביר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

ועוד במכלול הראיות הנסיבתיות יש להביא את שיחת הטלפון של שקרוב; זו העידה כי הנוהל הוא שכאשר קובץ שנשלח למחלקת הייצור נכשל יש להתקשר למי ששלח אותו כדי לתקן את הכשל; כך עשתה לפי עדותה לאחר שהתברר שהקובץ שצורף לת/38 נכשל, לדבריה שוחחה בנוגע לת/38 עם התוכניתן שהיה חתום על המסמך לפי פרטיו - במקרה זה, היו אלה פרטי הנאשם שהופיעו בתחתית המסמך; תיעוד השיחה שנערכה מופיע בת/21 ומתאים למועד שבין הפעולה שנכשלה להעברת הקובץ הראשון ובין זה ההעברה שצלחה.

הנאשם הודה כי קיבל שיחה ממחלקת הייצור אך לטענתו היה זה בנושא אחר ושיחת הטלפון לדבריו הייתה בנוגע לת/31; אולם שקרוב העידה כי כלל לא טיפלה במסמך ת/31 אלא רק בת/38, ובתמיכה לכך ניתן לראות כי כתב ידה מופיע על ת/38.

מכל מקום, אף הנאשם אישר כי קיבל (לפחות) שיחת טלפון אחת באותה עת ממחלקת בקרה, ומרישומי השיחות עולה כי שיחת הטלפון לנאשם הייתה בשעה 18:19 ונמשכה כ-40 שניות. משכך כאשר קיים תיעוד במחשב לפיו בשעה 19:01 ביום 25.9.07, נעשה ניסיון במחלקת הבקרה להפעיל את הקובץ היזום, שבגינו נשלח מסמך ת/38, אך כאמור הניסיון נכשל, ובשעה 19:36 (לאחר השיחה של שקרוב שביצעה לדבריה עם התוכניתן) נעשה ניסיון נוסף להעביר את הקובץ המתוקן – שצלח; הדעת נותנת לטעמי, אך מסקנה אחת מעשית, כי שיחת הטלפון שבוצעה לנאשם, התייחסה לקובץ שהעברתו נכשלה, קרי, הקובץ שבבסיס מסמך ת/38, ועל כך נסבה שיחת הטלפון עם הנאשם. מנגד, אין כל אישור ברישומי המחשב של הבנק, כי מסמך ת/31, שבגינו טען הנאשם כי התקשרו אליו ממחלקת בקרה, היה קובץ פגום! (להזכיר כי לדברים אלה יש להוסיף את דו"ח נוכחות העובדים, ת/24, ממנו עולה כי הנאשם עזב את מקום העבודה רק בשעה 21:00, בעוד שיתר עובדים הרלוונטיים למחלקתו, ובכלל זה, "שני העובדים" אליהם הפנה הנאשם 'אצבע מאשימה' כנסיון להסביר כיצד שורבב שמו למעשה העבירה כמי שביקשו "להתנכל לו", עזבו את הבנק לפני השעה 19:00 – מועד העלאת הקובץ.

במכלול הראיות הנסיבתיות המובילות למסקנה אחת בלבד, מסקנה שלטעמי הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת, יש לחזור ולהדגיש כי העברת הכסף בוצעה לחשבון שבו הייתה לנאשם שליטה (באמצעות יפוי כח), כי הוא היחידי שעשה פעולות בחשבון הדודה (כך לדבריו), כי אין לנאשם כל קשר לחשבון המט"ח שממנו יצא סכום ההעברה נשוא כתב האישום, כי המיומנות של הנאשם ורמת המקצועיות הגבוהה (דברי המנהלת שרון, וכך גם התרשמתי מדבריו שלו ולגבי מקצועיות – ועל כך במסגרת התרשמותי בהמשך) המתישבת עם המסקנה כי הנאשם הוא שביצע את ההעברה, למיומנות נוספה גם הנגישות והעובדה כי רק הוא לבדו היה במקום, ולאלה יש להוסיף את העובדה שההעברה מהחשבון המזוכה לחשבון בלטביה, אף

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

הוא של אותה הדודה היה בסמוך לאחר פרעון הפקדון בחשבון המט"ח; קרי, סכום משמעותי שנכנס לחשבון המטח שבשליטתו יצא בדרכו לחשבון הדודה בלטיביה; אכן הנאשם ניסה כדרכו, להפריח הסברים תיאורטיים אפשריים אך לטעמי הם נטולי הגיון, בלשון המעטה.

כך הסביר (ת/3) שכלל לא ידע כמה כסף יש לו בחשבון וכי מכר וקנה כל העת ניירות ערך בבורסה, כשהבין שההסבר תמוה ניסה להציע דרך הסבר אחרת - כי פער הזמנים בין המכירה לרכישת ניירות הערך לא איפשר לו לדעת מה היתרה בחשבון (עמ' 48 ש' 21-26 לפרוטוקול 8.6.10) – נסיונותיו לישב בין הגרסאות לא צלח והוא שוב ניסה לתלות את הסבריו בבלבול שמנסה המאשימה לזרוע וכי כשהוא רואה יתרת זכות "אז אני עושה" (עמ' 61, שם, ש' 16-19); משמע – הנאשם ניסה להעביר את תחושת 'שחקן הבורסה' עתיר הממון שמבצע עסקאות ללא קשר ונסיון לדעת מה יתרותיו הממשיות – נסיון שלא צלח לאור העובדות שהובאו לגבי מצבו הפיננסי ומקורותיו הכספיים ועל כך בהמשך כשאתיחס להתרשמותי מגרסתו. אציין בנקודה זו כי העובדה שהעברת הסכום המשמעותי לחשבון בלטיביה היתה בדיוק לאחר פרעון הפקדון ובסדר גודל דומה ולא מעבר לו.

לאלה אוסיף נדבך חשוב נוסף למערכת הראיות הנסיבתיות – ההוראה למחוק את הסטורית הפעולות של כל תנועה שהיא בסכום 51,952.96 לגבי פקדונות שתקופתם 12 חודשים (ת/29) – נסיון זה נעשה למחוק כל עקבות של ביצוע פעולות בסכום הפקדון שהועבר, יאמר כי לבנה שרון שהריצה את ההוראות השונות ראתה והראתה לבית המשפט את הנסיונות השונים שנעשו בספריה הפרטית של הנאשם לענין חיפוש פקדונות וכן פעולות של ביטול "אפשר לראות שבוריס עשה נסיון בסביבת הטסט כדי לראות אם הוא עושה ביטול של \$ 51,952.96 מה הוא מקבל, אם התוצאות טובות לפני מה שהוא מעביר את זה ליצור התאריך המופיע בעמוד הראשון ומראה פעולות שקדמו לתאריך כי זה שומר הסטוריה – ת/33. ש. כלומר מה המשמעות של המסמך הזה? ת. שטרם העברה ליצור של הנסיון למחוק מקובץ ההסטוריה...נעשתה בדיקה שאכן זה עובד שאכן הפעילות תצליח..." (עמ' 15 לפרוטוקול 6.7.09) - נסיבות אלה של נסיונות בסביבת הטסט לראות מה יקרה אם הוראת המחיקה תתבצע והאם היא תצלח (ת/33 ודברי הגב' שרון לעיל), מהווים נסיבה ממשית ומהותית נוספת למארג הראיות כשהן משתלבות לטעמי ומצביעות כאמור על מסקנה אחת בלבד.

53. צירוף כל הפרטים שהבאתי לעיל במסגרת 'ציור התמונה' מהווים לטעמי פרטים שבהצטרפותם ובהצטברותם יוצרים מארג כזה המוביל למסקנה אחת כי הנאשם הוא שהעלה את הקובץ שהעביר את הפקדון מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה דודתו חשבון שלנאשם שליטה בו לצורך העברת הכסף לחשבון הדודה בלטיביה כפי שעשה ומארג זה שהונח

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

לפני אינו מאפשר הסבר הגיוני אחר, בעיקר לאור המשך דברי ובהם אבהיר דעתי לגבי 'הסבר' הנאשם וגרסתו.

53. גרסת הנאשם הובאה על ידי בפירוט בסעיפים 34-48 לעיל (גירסה המשולבת גם בהתרשמותי).

הגרסה מפרטת את דברי הנאשם בהודעותיו במשטרה ואת דבריו בבית המשפט. אציין כבר כי התרשמתי מנאשם בטוח בעצמו וביכולותיו המקצועיות, בטחון כה רב עד כדי הסתפקות בתשובות שאפילו הגיון סביר (אף של הדיוטות במחשב) אינו יכול לקבלו; עיקר גרסת הנאשם נשענה על הפרחת השערות תיאורטיות אפשריות, כפי שכבר ציינתי לאורך כל הכרעת הדין.

כך ציין למשל כי "אם הייתי רוצה לגנוב כסף...", היה עושה פעולות אחרות "הייתי מעביר עוד 2 תנועות שפותרות את הבעיה **ועד היום אף אחד לא היה יודע מה קרה**" (!...!) (עמ' 54 ש' 21-23).

כך גם ציין בחקירתו במשטרה כי "...לא העברתי כסף מחשבון של לקוח אחר... **אין טעם לעשות את זה בשביל 50,000 דולר...**" (ת/עמ' 2).

כך ניסה לתאר סביבת עבודה פתוחה **המאפשרת** (פיסית) נגישות של עובדים אחרים למחשב שלו (עמ' 46), כך צייר מצב עובדתי של **אפשרות** שעובדים אחרים יכנסו למחשב 'מרחוק' תוך שימוש בשם המשתמש שלו, ויצרו עקבות אליו; כך ניסה לבסס מצב עובדתי של 'ויכוח רציני' עם עובד אחר על מקום ישיבה ש"התפתח למימדים גדולים" (עמ' 49) אולם מעבר לנסיונות שטחיים להדוף את הראיות הנסיבתיות הרציניות הקושרות את הנאשם לביצוע העבירה – אמר בעצם דבר אחד אמיתי ורציני לשאלה "איך קורה שחשבון שלך מזוכה ולא של אחרים? ת. **השאלה הזו מעסיקה אותי מזה 3 שנים, אין לי תשובות...**" (עמ' 55 ש' 1-2) – וזו תמצית התיק – לא בכדי אין לנאשם תשובות- כי אין תשובות אחרות מלבד מסקנה אחת שמסכת הראיות הנסיבתיות שנפרשו בפני מצביעה על הסבר אחד - כי הנאשם הוא שביצע את העבירות המיוחסות לו.

ובהמשך מציג הנאשם נסיונות, דלים יש לומר, להצביע על אפשרות "שזה דומה למצב שהעבירו בכוונה, או שמישהו רצה לסבך אותי ולקלקל לי את החיים...אינני יכול להסביר..." (עמ' 55 ש' 3-5). כך ניסה לשכנע (ללא הצלחה) שאחד מחבריו לצוות העובדים (משה צוריאלי) עשה את הפעולות האלה עם השם בוריס בכוונה להכשיל אותו, (ולשם כך 'סיפק' רקע על ריב ביניהם על מקום הישיבה...). – יאמר כי אמנם ציין הנאשם ש"אני לא מאשים בדברי את צוריאלי" (עמ' 54 ש' 5) אולם הוא פורש עובדות שמנסות להצביע על צוריאלי כמי שבהחלט יכול להיות פוטנציאל למעשה ולטעמו הניח דרכים אלטרנטיביות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

לאפשרו שמישהו אחר ביצע את העברות; כך גם עולה מדבריו רמיזה לפעולה שניסתה הנהלת בנק הפועלים 'להלביש עליו' (!...!) כי הוא בתקופת עבודתו בבנק נפטרו 3 אנשים שישבו אתי במחלקה... יזמתי לבדוק את האנטנות הסלולאריות ואיכות הסביבה בבנק...הייתי אחד היוזמים של המאבק. **המאבק התנהל מול הבנק עצמו**" (עמ' 55 ש' 25- עמ' 26 ש' 2).

54. כאמור לא התרשמתי שיש בגירסת הנאשם מענה לראיות הנסיבתיות המהותיות שנפרשו בפני במלאכת אריגה של שתי וערב והיוו "רשת דייגים שהדג לא יוכל להמלט ממנה, אם היא אמנם שלמה ואין בה פרץ" (צוטט בסיכומי המאשימה ע.פ. 90/81 **גולדשטיין נ. מדינת ישראל**).

55. אינני מקבלת את הסבריו הרעועים של הנאשם. אציין כי לא התעלמתי מטענת הנאשם שלא הוצג דו"ח המתייחס לכלל העובדים, אלא רק לעובדים הרלוונטיים במחלקתו. עם זאת, אין באמור כדי להעלות או להוריד, שעה שהנאשם לא הצליח להרים את הנטל, ולו הראשוני, לטענתו כי מישהו אכן ניסה להתנכל לו עד כדי כך שפעל פעולות תכנותיות הדורשות מיומנות ותחכום כדי להעביר כספים מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה. לציין, כי טענה זו מוטב היה לה כי לא הייתה מועלית, זאת לאור האבסורדיות שבה.

ממכלול העדויות שהובאו לפניי, לרבות עדותה של הגב' שרון, עלה כי הנאשם היה העובד הוותיק בצוות מחלקתו, והיה בעל הכישורים והידע הנדרש לצורך ביצוע פעולת העברת הכספים. אני נותנת אמון מלא בדברי שרון, כשמסרה כי גם היום כשנתיים לאחר המקרה (במועד עדותה) אין בצוות עובדיה ולו עובד אחד שיכול לבצע את העברת הכספים שנטען כי בוצעה על-ידי הנאשם.

כמו כן עלה מדברי שרון, כי אופי השאילתא שערך הנאשם לחיפוש אחר הפיקדונות לא נדרשה במסגרת עבודת הנאשם, שכן מדובר בשאילתא רוחבית שניכר כי נועדה לפעולת איתור היקף הכספים המתנהלים בפיקדונות אלה, להבדיל משינויי תאריך פיקדונות, כפי שניסה הנאשם לתת כדוגמא.

לא זו אף זו, אלא שהנאשם לא הצליח להסביר כיצד שאילתא זו נעשתה כחודשיים לפני העברת הכספים באמצעות שם המשתמש שלו. ויובהר, להסבר הנאשם כי "מאן דהוא" פעל במתכוון כדי להרע לו, אין כל בסיס, ולו ראשוני. גם טענת הנאשם כאילו הופץ דואר אלקטרוני בעניין החשבון המזוכה על מנת שאותו "מאן דהוא" יידע על חשבון הבנק אליו יש לבצע את ההעברה, אין בה כדי ליישב את הסתירות בגירסה התמוהה וממילא את התמיהות הרבות שעולות למשמע 'הסברי' הנאשם.

ושאלתי את עצמי גם כיצד אותו "מאן דהוא" ידע על כך שמדובר דווקא בחשבון בנק שלפי טענת הנאשם הועברו אליו כספי הדירה שמכר (ברי כי פרטים אלה לא צוינו באותו דואר אלקטרוני נטען – שלא הוצג לפני).

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

לא רק שלא הוכחה זהות אותו "מאן דהוא", אלא שהנאשם ניסה בעדותו, לייחס את המעשה למכלול העובדים שעבדו עמו, תוך מתן דוגמאות, כדי 'להמחיש' כיצד יכלו עובדים אלה לבצע את פעולת העברת הכספים – לרבות שימוש בשם המשתמש והסיסמה של הנאשם, וכלה בידיעה אודות חשבון הבנק המזוכה.

אלא שכאמור, אין די בהפרחת תהיות באוויר לצורך הוכחת קיומו של ספק סביר, ועל הנאשם היה לתת גרסה אחת סדורה וקוהרנטית, שהאפשרות ההגיונית שעולה ממנה היא כי ידו לא הייתה במעל ולמצער לפעור סדק בראיות הנסיבתיות שהציבה המאשימה. במקרה זה, לא מצאתי גרסה שכזאת, בלשון המעטה.

56. לא זו אף זו, אלא שבפי הנאשם לא מצוי הסבר אחד ברור ומניח את הדעת, שיהיה בו ליישב את הסוגיה, כיצד "הופיע" בחשבונו סך של 50,000 דולר, אותו העביר לבנק בלטביה. לעניין זה מסר הנאשם מספר גרסאות מעורבות וסותרות, כאשר מחד טען כי לא ידע כלל על העברת הכספים, מאידך טען כי חשב שמדובר בכספיו שלו, בשל הערכה לא נכונה של הכספים בחשבון המזוכה.

מכל מקום, לא הצליח הנאשם להסביר כיצד "טעה" בחישובו בסכום ניכר של 50,000 דולר, וניסה לייחס זאת לאותה תקלה שאירעה לדבריו, זמן מה טרם העברת הכספים. אין מדובר בסכום פעוט, עבור מי שטען כי מכר את דירת מגוריו בסכום של כ-130,000 דולר כשחלקם הועבר להחזר משכנתא...

הייתי מצפה שהנאשם "יבחין" בסכום זה בחשבון הבנק, וברי כי אין די בטענה כי "הניח" שמדובר בכספים שהתקבלו ממכירה או מקנייה של ניירות ערך. הדברים הם בגדר קל וחומר כשהנאשם הודה בחקירתו הנגדית ובחקירתו במשטרה כי אינו יכול לומר בוודאות שהרוויח כתוצאה מהעיסוק בניירות ערך.

57. זו העת גם להתייחס ל'גירסה' (הפנטסטית יש לומר) כי הנאשם פעל נמרצות בשוק ההון, בהשקעות בניירות ערך כדי לרכוש בית בשוהם, ולעשות הפתעה לאשתו... תמוה שאשתו לא הובאה להעיד (על כל המשמעות המשפטית שיש לאי העדת עד מהותי, שבעתיים כאשר הגירסה היא כה מופרכת); אבל מעבר לכך – אין הדברים מתישבים עם ההגיון הפשוט. כך לא הוסבר לי היכן התגוררו בני הזוג לאחר מסירת הדירה? (מנ/2 חוזה המכר עולה כי "מסירת הדירה ביום 8.2.07 כאשר היא פנויה מכל חוב..." סעיף 2.3 להסכם), אלא שהכספים נשוא כתב האישום הועברו רק בסוף קיץ 2007!!! וגם לא הובהר לי כיצד זה נמכרת דירה "בלוד, בשכונה לא הכי מוצלחת" (עמ' 47 ש' 25) ויעברו עוד חודשים עד שהנאשם יצליח "לעשות לה הפתעה" (שם, ש' 26); בת זוג סבירה היתה תמהה היכן כספי התמורה של הדירה ומה נרכש במקומה? - שאלות שלא רק שלא קבלתי מענה אלא שהן כה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

אבסורדיות בהווה המקומית עד כי כדי שאשתכנע כי אכן כך קרה היה על בת הזוג להתיצב בבית המשפט ולנסות לשכנע אותי שמצאה מקום מגורים לזמן הביניים שבין מסירת החזקה בדירה ועד שירכש הבית בשוהם... שאין לה כל ידיעה מה נעשה בתמורה שנתקבלה ממכירת הדירה, וכי אין לה עניין כלל מה נעשה בכספי התמורה של הדירה "בשכונה הלא מוצלחת" והיכן התגוררו כאמור בני הזוג מאז נמסרה הדירה בציפיה להצלחה במשחקי שוק ניירות הערך.... – אני דוחה את ההסבר השטחי והאבסורדי הזה.

58. אומר שוב כי אני דוחה את הטענות של הנאשם כי לא ידע שהכסף שהעביר לחשבון בחו"ל אינו שלו, ואינני יכולה לנתק את חוסר ההגיון שבטענה זו למול מצבו של הנאשם כפי שתואר לי. ברור כי אין מדובר באיש עסקים שלו חשבונות רחבים בהקפס הכספי (מקום מגוריו לפי דבריו, ואפילו על הדירה הזו בשכונה ה'לא מוצלחת' כדבריו היתה משכנתא בהיקף לא קטן)) וולא ידע על \$50,000 מיותרים בחשבון... הנאשם הצטייר לי כאדם מחושב ויודע כל פרט בחשבונותיו ובחיייו ולא יתן ליד המקרה לשחק בחשבונותיו. הסבריו הלוקים בחוסר הגיון בולט נדחים מכל וכל. ההכחות הסתמיות של הנאשם כי לא ביצע כל נסיון למחוק את ההיסטוריה של הפעולות שנועדו להעברת הכספים כדי שלא יגלו עקבות אליו – הוא הסבר בלתי מתקבל על הדעת כשאלה נמצאו במחשב האישי שלו.

59. אומר עוד כי גם העד שהביא הנאשם (העד היחיד) לצורך תמיכה בגרסה שלו ניסה אמנם ככל יכולתו לתמוך בגרסת הנאשם אולם בסופו של יום אמר את הדברים שעלו לכל אורך ההוכחות ששמעתי כי הסיסמה היא אישית ומשתנה מעת לעת מטעמי בטחון כדי שרק בעל הסיסמה ידע את הסיסמה האישית וישתמש בה, וכך השיב בהגינותו "ש. סיסמה זה לא נתון שעובר בין העובדים. ת. לא, אין שום אפשרות לדעת ולברר סיסמה של מישהו" (עמ' 77 ש' 28-29) – כך שגם נסיון זה של הנאשם להראות שיתוף עם אחרים בתיקית 'מיי דוקומנטס' או בפעולות שונות נכשל שעה שמדובר בעד מטעם הנאשם שהבהיר חד משמעית כי בסיסמה האישית משתמש בעל הסיסמה- זה הנוהג, זה מהלך הדברים הרגיל וכל שינוי באלה – יש להוכיח, דבר שלא עלה בידי הנאשם לעשות.

60. יפים בעיני דברי ב"כ המאשימה שהבהיר אף הוא – אף ביתר הרחבה ממני בפרק פרשת ההגנה וגרסת הנאשם – מדוע אין לקבל את הגירסה וכיצד זה יש לדחות את הסברי הנאשם, הדברים האמורים בפרק זה בסיכומי המאשימה מקובלים עלי.

61. זו העת להתייחס לסיכומי הנאשם, שהמשיכו בקו שננקט לאורך הדרך, קרי, הפרחת תהיות שונות ללא מתן הסבר ראוי, ממילא לא כזה שנשען על ראיות שיכולות להדוף את שלל הראיות הנסיבתיות המהותיות שהוצבו נגד הנאשם.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

נראה כי בהעדר הסברים של ממש המשיך הנאשם גם בסיכומיו לנסות ולנטוע ספק כלשהו בדרך של העלאת אפשרויות שונות. אולם אין בכך כדי לפעור ולו סדק קטן בראיות האיתנות שהגם שהן נסיבתיות, הרי הן ראיות שמובילות למסקנה אחת בלבד.

62. במסגרת נסיונות הנאשם להציע אפשרויות לספק שיש בו לזכות את הנאשם – טען הנאשם כי בתיק זה מחדלי חקירה מצד גורמי המשטרה והתביעה; כי הפרקליטות והמשטרה סבלו מ'קבעון מחשבתי' שרק הנאשם הוא זה שביצע את העבירות ועל כן לא טרחו לחקור עדים שונים או להביא ראיות שיוכלו להיות ראיות מזכות או כדברי הנאשם בסיכומיו "חוקרי המשטרה פעלו בפיקסציה חשיבתית, תפיסתית". עוד טען הנאשם כי המשטרה לא הציגה ראיות ישירות הקושרות את הנאשם למעשים המיוחסים לו. אציין כי אמירות לענין ראיות ישירות הן סתמיות לטעמי בודאי כששוכנעתי כי המאשימה הציגה די ראיות נסיבתיות שעל בסיסן המסקנה המתבקשת היא אחת כי הוכחה אשמת הנאשם.

גם אם מדובר בראיות נסיבתיות בלבד, הרי שלאור מארג הראיות השלם שהוצג לי, וכפי שחזרתי וציינתי שוכנעתי למעלה מספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו. כאמור, אין די בהעלאת גרסאות שונות וערטילאיות מפי הנאשם, כדי לעורר את אותו ספק סביר נדרש. על גרסת הנאשם להיות הגיונית לכל הדעות, כדי לבסס את המסקנה כי הנאשם לא ביצע את המיוחס לו.

הנאשם לא רק שלא הניח גרסה שכזו לפניי, אלא שאף לא הצליח לסתור את מארג הראיות שהציגה התביעה ושיש בה לבסס את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. ויודגש, המאשימה אינה נדרשת להביא ראיות מעבר לאלו שיש בהן לבסס את אשמת הנאשם. לפיכך, משקבעתי כי די בראיות שהציגה לפניי המאשימה ביחס לנאשם, אין ממש בטענת הנאשם בסיכומיו כי היה על המאשימה לפעול כדי להשיג ראיות "ישירות" הנדרשות.

כפי שציינתי לעיל, עבירות מסוג זה, שנעשות במחשב, הן עבירות מתוחכמות שבדרך כלל ניתן לבסס את ההרשעה בהן בדרך של ראיות נסיבתיות לאור אופי המעשים ואפשרויות הביצוע – והעבירות נשוא כתב האישום הן הוכחה לכך שהעבירות שבוצעו במיסתורין ומאחורי מערכות מחשב מתוחכמות ועל כן קם קושי ממשי להביא ראיות ישירות ובדרך כלל הראיות הנסיבתיות הן הבסיס לראיות בתיקים מסוג זה, אך אומר שבתיק זה הגם שמדובר בראיות נסיבתיות הרי אני סבורה כי היו רבות ונארגו במארג איתן אף מעבר לתיקים מסוג זה ומנגד – חסר מוחלט של הסבר כלשהו ודי באלה.

63. לטענת הנאשם המשטרה לא חקרה עדים מהותיים הגם שהנאשם נקב בשמם, כך לא נבדקו טענות שונות של הנאשם. אומר כבר כי אני דוחה את טענות הנאשם. חוקרי המשטרה הבהירו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

בחקירתם כי היו בידיהם ראיות רבות בתיק, והשיקול החקירתי שעשו מקובל עלי, שהרי לאחר ששקל צוות החקירה את מכלול הראיות שבפניו מצא כי די בהן. אציין עוד כי אפילו ניתן היה לחקור עדים נוספים בתיק זה או לגבות עדויות מטעם כל עובדי המחלקה הרי לא מצאתי באלה כדי להביא לאותו ספק שביקש הנאשם לנטוע אך אדגיש, עם זאת, שלא מצאתי מחדלי חקירה ואני סבורה כי עובדת אי חקירת עובדים נוספים במחלקה אינה מהווה מחדלי חקירה; מעבר לצורך אציין כי אפילו אפשר היה לחקור עוד אנשים לא מצאתי כי העובדה שאלה לא נחקרו עולה כדי ספק בראיות שהוצגו לי.

64. גם ניסיון הנאשם, להציג באור חיוור את העדים השונים, ובכלל זה, את דברי הגב' שרון אודות השימוש הנהוג בבנק בדבר שם משתמש ובסיסמה, אין בו כדי להעלות או להוריד לעניין זה; כל עוד הביאה המאשימה את מארג הראיות הנדרשות להוכחת אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, עובר הנטל לכתפי הנאשם, כדי שיביא ראיות שיש בהן לבסס ספק סביר. לצורך כך אין להסתפק בטענות כלליות, ובניסיון הנאשם לסתור את דברי עדי התביעה השונים, אלא יש צורך בהצגת גירסה עובדתית שתיתמך בחומר ראיות שיהיה בו כדי להרחיק את הנאשם מהמעשה, ולו ביצירת אותו "ספק סביר" לגרסת המאשימה. כל שיש לפניי, הוא דברי הנאשם עצמו שניסה "לבדו" לסתור את ראיות התביעה בדבריו, אולם לא ניתן להסתפק בדברי הנאשם בלבד בעיקר כשאין בהם מענה אלא תהיות ושאלות שהופרחו לחלל האולם. בחנתי את גרסת ההגנה ולא מצאתי כי הנאשם הצליח להרים, ולו באופן לכאורי בלבד, את אותו ספק סביר. אותן "ראיות הגנה" אליהן התייחס ב"כ הנאשם בסיכומיו, הינן בסופו של יום אמרותיו של הנאשם עצמו בבית המשפט ובמשטרה ואף הן מסתכמות בתשובות של חיפוש אחר פתרון למהלך העברת הכספים, ואין די באמרות אלו כדי לעורר ספק בגרסת המאשימה, אשר נסמכת על מארג ראיות שלם.

65. אשר על כן, אני קובעת, כי הוכח לפני כי הנאשם, ביצע את השאילתא לאיתור הפיקדונות, ולאחר מכן, כאשר מצא את הפיקדון ה"אידיאלי", העביר קובץ יזום למחלקת הביקורת, לצורך העברת הכספים לחשבון המזוכה שבשליטתו ולאחר מכן העביר הנאשם את הכספים מהחשבון המזוכה לחשבון הבנק בלטביה, כנראה מתוך תקווה כי באופן זה יוכל לטשטש את עקבות הכסף ש"נעלם".

66. עיקר סיכומי הנאשם – כוונו לכך שהמאשימה לא הציגה ראיות לחלק העובדתי של מעשי העבירה שעל בסיסם ניתן ללמוד על ביצוע העבירות. לא מצאתי בסיכומי הנאשם כל טענה לאיזו מן העבירות כוונו הדברים והנאשם הסתפק בהרחקת עצמו מביצוע ההוראות שבגינן עבר הכסף מחשבון המטח לחשבון המזוכה, ובהמשך להעברת הכספים לחשבון בלטביה – חשבון דודתו בחו"ל בלי שידע שהכספים אינם שלו.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

לא מצאתי כל טענה לענין העבירות שיוחסו לנאשם אך אומר כבר כי משקבלתי את הראיות שהציגה המאשימה כראיות המבססות את מעשי העבירה שיוחסו לנאשם אני מוצאת שכל העבירות על רכיביהן הוכחו – ויש להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לא אפטור עצמי מהתייחסות קצרה לעבירות.

אתייחס להלן לעבירות כפי שמיוחס לו בחלק ב של כתב האישום :

בהתאם לחלק ב' 1 לכתב האישום מייחסת המאשימה – שיבוש או הפרעה למחשב או חומר מחשב (עבירה לפי סעיף 2 (2) לחוק המחשבים וכלשונה: "העושה שלא כדין אחת מאלה....מוחק חומר מחשב, גורם לשינוי בו, משבשו בכל דרך אחרת או מפריע לשימוש בו...").

משקבלתי את הראיות הנסיבתיות כפי שתואר לעיל, ממילא הוכח ביצוע שינויים בחומר המחשב; ההוראה להעברת פקדון מחשבון המט"ח לחשבון המזוכה שלנאשם שליטה בו הוא השינוי שעשה הנאשם בכך שהקובץ שיצר הוא שהעביר את הפקדון מחשבון המטח לחשבון שלנאשם שליטה בו ללא שיש לו זכות כלשהי לבעלות בכסף, ששיך לבעלי חשבון המטח..

חלק ב' 2 לכתב האישום מייחס לנאשם קבלת דבר במירמה בנסיבות מחמירות – אין ספק כי כתוצאה מהרצת הפקודה שיצר הנאשם עברו למעלה מ-50,000 דולר מחשבון המטח לחשבון המזוכה שלנאשם שליטה בו וכך זוכה חשבונו בסכום שאינו שלו ושאין לו כל זכות בו; הנאשם העביר את הסכום האמור לחשבון אחר שבשליטתו עד שדבר העבירה התגלה והוא החזיר את הכסף. השגת הסכום האמור ללא שלנאשם זכות בכסף זה הוא קבלת הדבר במירמה בדרך בה נעשתה קבלת הכסף.

החומרה של העבירה והנסיבות המחמירות שלה מגולמות בתייחוס, בידע, בתכנון (חיפוש חשבון 'מתאים') וכן ניצול האמון של הנאשם שעבד בבנק, ושחלק מתפקידו היה הנגישות לחשבונות אלה.

חלק ב' 3 לכתב האישום - גניבה בידי עובד ממעבידו או חלף עבירה זו - גניבה בידי מורשה (ראו דיון מיום 22.1.09 בטרם תחילת ההוכחות).

לענין זה יצויין תחילה כי הנאשם עבד באמצעות חברת כח אדם ומשכך נטען כי אין מתקיימים יחסי עובד מעביד.

לציין כי למעט אמירה זו בתשובה לכתב האישום, ובהמשך הציון כי הינו עובד חברת כח אדם, לא מצאתי התייחסות אחרת. מה שכן מצאתי הוא כי הנאשם עבד בבנק באותה מחלקה כחמש שנים באותו סטאטוס.

לטעמי העבירה הרלוונטית היא גניבה בידי עובד ממעבידו וכפי שכבר צוין "המבחן לקביעת יחסי עובד ומעביד לצורך דיני העונשין אינו זהה בהכרח לזה הנהוג בדיני העבודה ו'בכגון דא

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

אופי התפקיד הוא המבחן המכריע (ראה ע"פ 766/07 ברק כהן נ. מ.י. והאזכור הרלוונטי שבו מע"פ 288/81 קישלס נ. מדינת ישראל).

העובדה כי הנאשם עבד למעלה מחמש שנים באותו מקום עבודה מצדיקה לטעמי לבחון את משמעות היחסים שבין הנאשם לבנק ומעמדו המיוחד של הנאשם כמי שיש לו גישה לחשבונות הבנק שהם קודש הקודשים של כל בנק והוא המהות של המוסד הבנקאי – קרי, שמירה על כסף של הלקוחות.

ואם 'בארזים נפלה השלהבת' קרי, אם תוכניתן של הבנק שיש לו גישה לחשבונות של הלקוחות, גישה שניתנה לו מכח יחסי העבודה – משמע יחסי אמון של הבנק בו ורק מכח עבודתו במקום, הרי לאור תכלית החקיקה של סעיף 391, כשהמבחן ליחסי עובד - מעביד מושתת על האינטרס המוגן בעבירה זו, של קיום יחסי אמון המתקיימים בין עובד למעביד, והפרתה של חובת הנאמנות של עובד למעבידו מגבשת את העבירה של גניבה בידי עובד. לענין זה ראו ספרו של השופט בדימוס י. קדמי – על הדין בפלילים (מהדורה מעודכנת תשס"ו-2005, חלק שני עמ' 700) בו סוכמה ההלכה כך:

"אין בחוק העונשין הגדרה ממצה של המושג 'עובד', בהקשר הנדון כאן; אך מן ההלכה הפסוקה נראה, כי אין המדובר בהגדרה זהה לזו הנוהגת בדיני העבודה וכי המבחן לפיו יש לנהוג הוא: האם בנסיבות העניין חב הנאשם לבעל הנכס 'חובת נאמנות' של עובד למעביד".

הבסיס להלכה זו הוא האמור בע.פ. 328/61 טבנקין נ. מ.י. וגם בע.פ. 334/72 אורי פוקס נ. מדינת ישראל:

"כבר פסק בית משפט זה שתשלום משכורת אינו תנאי בלעדיו אין ליצירת אותו יחס של נאמנות אשר הפרתו מחייבת החמרת העונש בשל גניבה, והעובדה שבעניין דנן שולמה למערער משכורת, אלא שלא שולמה מקופת החברה, אין בה כדי לגרוע מקיום אותו יחס של נאמנות בו התחייב המערער כאשר נתקבל לעבודה בחברה."

לטעמי אין ספק כי מדובר ביחסי אמון שבין עובד למעבידו שהעבירה שבוצעה קרי, העברת כספים לחשבונו הפרטי של הנאשם מהווה גניבה בידי עובד ממעביד שכן הגניבה אינה גניבה סתם, והמבדיל בין גניבה סתם לבין גניבה ממעביד הוא בדיוק החומרה הרבה שמיחס המחוקק למי שמפר אמון זה של יחסי עובד- מעביד, יחסים שבסיסם מושתת על אמון. ברור כי השאלה ממי מקבל העובד משכורת (שאלה טכנית) אינה רלוונטית בענייננו וטובה היא למסגרת של דיני עבודה ודינים אחרים – כאן האינטרס המוגן כאמור הוא אינטרס הגנה על יחסי האמון שבין עובד למעביד ובענייננו בין הנאשם שקיבל נגישות לחשבונות רק בגלל היותו עובד המערכת.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2074-08 מ.י. נ' קרימר

לטענה אפשרית כי הכספים נגנבו שלא ממעביד (כי הם שייכים ללקוח) – הרי התשובה מצויה בחוק העונשין שלפי סעיף 383 (ג)(3) שלו – "לענין גניבה... 'בעלות' – לרבות בעלות חלקית, החזקה, זכות החזקה או שליטה" וראו גם בספרו של י. קדמי שם, עמ' 701-702. נוכח האמור לעיל, אני קובעת כי הוא ביצע את העבירה של גניבה בידי עובד.

חלק ב' 4 לכתב האישום מיחס לנאשם רישום כוזב במסמכי תאגיד – גם לגבי עבירה זו הוכחו רכיבי העבירה כי העלאת הקובץ להעברת הפקדון שינתה למעשה את הרישום במחשב של הבנק. הרישום נעשה על ידי הנאשם שלא בהרשאת בעלי החשבון ולפיכך הוא רישום כוזב, שאינו משקף נכונה את המסמכים של התאגיד כפי שהיו צריכים להיות בהתאם להוראות בעלי החשבון בלבד, או בכפיפות למי שיש לו הרשאה למתן הוראות לפעולות בחשבון, בהעדר הרשאה זו עשה הנאשם שלא בסמכות שינוי בהוראות החשבון וגרם לרישום כוזב במסמכים. משקיבל הנאשם נגישות למסמכי התאגיד ומששינה ביודעין את הכתובת לפרעון הפקדון ללא רשות רשם רישום כוזב במסמכי התאגיד, מסמכים שאינם מבטאים את חשבונות הבעלים שרק להם הרשות לגרום לשינוים.

לאור כל האמור ועל בסיס הראיות שהובאו לפני אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ל' חשון תשע"א, 07 נובמבר 2010, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.